

MEI - JUNI 2019

Informatieblad

In deze heerlijke paastijd ontvangt u het Informatieblad nr. 311 voor de maanden mei en juni, vandaar op de kaft de afbeelding van Onze Lieve Vrouw van het H. Hart! Deze mooie naam werd, 1857, door de Franse stichter Pater Jules Chevalier aan Maria gegeven. Hij was ervan overtuigd, dat, wanneer de mens naar zin en geluk zoekt in het leven, hij of zij zich bewust moeten worden van Gods Liefde; daarom ook toont Maria ons het H. Hart van Jezus.

Door Jezus zijn wij bevrijd, en door Maria, want zij heeft voor onze vrijheid meebetaald. Zij kent de prijs van onze zielen! In navolging van haar zijn er heilige mensen geweest, zoals de H. Maximiliaan Kolbe, die niet meer konden rusten, wanneer zij er aan dachten, dat er nog zo vele onbevrijden op de aarde leven. Hoeveel andere katholieken schijnen zich daar niets van aan te trekken! Naar Maria moeten wij bewonderend en dankbaar opzien! En al is het hoogtepunt van de strijd voorbij, al is het mensdom verlost, voor elke ziel afzonderlijk wordt er nog gestreden. Daarom moeten ook wij bezorgd zijn met Maria.

Vele mensen gaan de doodlopende weg. De eigenlijke weg naar God, het Volmaakte Goed, is die van goedheid en deugd, door het goede te zoeken met onze vrijheid, die een geestelijk voorrecht is en ons als het ware vleugels geeft en van de beperking van de stof bevrijdt. De verkeerde weg is het kwaad en de zonde. Hiervoor kiezen is de gave van vrijheid misbruiken als dekmantel voor het kwade, met het tekort aan goed, aan liefde. De zucht naar deze valse autonomie is een sterke drang in de mens, zoals hij door Adams val is geworden. Het voorrecht van de paradijselijke mens bestond hierin, dat zijn wil gemakkelijk en als vanzelf samenviel met het welbehagen van God. Alleen Gods wil is de norm van al wat is en slechts in zover ons streven daarmee overeenstemt, is het levend en vruchtbaar. Gods genade stelt ons in staat de ware vrijheid moeizaam en geleidelijk te heroveren; vrij van o.a. bijv. de boeien van begeerlijkheid en zelfzucht, want de begeerlijkheid is binnen de mens een vijand van de vrijheid, die haar kan verzwakken of wegnemen. De wereldse mens staart zich blind op wat de wereld heeft te bieden, kiest daarmee voor vergankelijkheid, en wil liever niet meer aan God denken. Hij gaat gebukt en zucht onder de last het moeten genieten, het moeten hebben en het moeten geëerd worden. Jezus heeft hiervoor gewaarschuwd en wil de mens genezen, maar dat werd en dat wordt Hem niet in dank afgenomen, met verregaande gevolgen. De Kerk liet ons toch op Goede Vrijdag Zijn klacht vanaf het kruishout horen: "Mijn volk, wat heb Ik u toch misdaan of waarin u bedroefd? Antwoord Mij". Satans wenk tot genot-, heb-, eerezucht en autonomie wordt door de mens eerder gewaardeerd, wat blijkt uit de keuze van Adam en Eva in zelfs hun heerlijke toestand. De vrijheid, hoe gevaarlijk ook, maakt de mens wel tot ware liefde vaardig!

Wat doen wij voor onze Heer en de zielen? Laten wij het kruis niet verstoppen, ook de katholieke moraal niet, al geeft het aanstoot in de wereld! Laten wij apostel zijn in onze omgeving: door het voorbeeld van altijd het goede te kiezen en niet het kwade, door zelfverloochening: dagelijks ons kruis op te nemen en de weg van onze Heer opgewekt te volgen, door gebed en offer en door medewerking aan werken van apostolaat en naastenliefde. En hierdoor, zoals Maria, medewerkers willen zijn in het verlossingswerk! De Sacramentsprocessie in Gerwen op 23 juni a.s. biedt een mooie gelegenheid! Tot dan!

Pater Carlo de Beer

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 22 De Pausen onthullen het complot van de sekte

In ons vorig gesprek heb ik u er al op gewezen dat het complot van de liberale sekte tegen de Kerk een aanval op de Kerk was met behulp van de hiërarchie, nadat ze die eerst in hoge mate had verpest. Maar de pausen zagen met de scherpzinnigheid van hun ambt en het hun door God gegeven doorzicht, dit programma duidelijk en veroordeelden het.

Leo XIII (1878-1903) heeft die *subversio capitis*, deze omverwerping door het hoofd, al van tevoren zien aankomen en het zwart op wit in al zijn felheid beschreven door zijn *klein exorcisme* tegen Satan en de gevallen engelen. Hier volgt de bewuste passage in de oorspronkelijke tekst, die in latere uitgaven echter door ik weet niet welke opvolger van Leo XIII weggelaten werd. Misschien vond die de tekst onmogelijk, ondenkbaar, onuitspreekbaar ... En toch, honderd jaar na het opstellen ervan lijkt deze tekst ons in tegendeel nog brandend actueel:

“Nu hebben zeer geslepen vijanden de Kerk, de Bruid van het Onbevleete Lam, met bitterheid gevuld. Ze hebben haar absint te drinken gegeven. Ze hebben zich met goddeloze handen geworpen op alles wat aan haar maar begerenswaardig is. Op de plaats waar de zetel van de zalige Petrus en de Stoel van de waarheid als een licht voor de volkeren stonden, daar hebben zij hun gruwelijke goddeloosheid op de troon verheven, opdat ze, als

H. Michael

eenmaal de herder getroffen is, de kudde uiteen kunnen jagen”.

Hoe is dat mogelijk, zult u zeggen. Ik moet bekennen dat ik het niet weet, maar hoe langer hoe meer, dag na dag, wordt het werkelijkheid. Dat doet in ons een grote angst ontstaan en ons een kwellende vraag stellen: wie zijn toch die Pausen die de zelfvernietiging toelaten en eraan meewerken? De H. Paulus zei het al voor zijn tijd: “Het mysterie van de goddeloosheid is reeds aan het werk”¹ Wat zou hij nu zeggen?

*
* *

Daarna zal de H. Pius X (1903-1914) uitdrukking geven aan de angst die hem aangrijpt bij het zien van het groeien van de sekte binnen de Kerk. In zijn eerste Encycliek *E supremi apostolatus* van 4 oktober 1903 geeft hij uiting aan zijn vrees, dat de tijd van de geloofsafval waar de Kerk mee te maken krijgt, wel eens de tijd van de antichrist zou kunnen zijn (antichrist is: vervalser van Christus, iemand die de macht van Christus onrechtmatig in bezit wil nemen). Hier volgt de tekst:

“Een zekere angst beving ons bij het overwegen van de omstandigheden waarin de mensheid op dit ogenblik verkeert. Kan men zijn ogen sluiten voor zo’n ernstige, verderfelijke ziekte die op dit ogenblik veel meer dan vroeger de samenleving bedreigt, die van dag tot dag erger wordt, de maatschappij aantast tot in het merg en haar naar de ondergang voert? Die ziekte, eerbiedwaardige broeders, kent u. Het is het verlaten van God en de afval van het geloof. Er is ongetwijfeld niets dat zekerder naar de ondergang voert volgens het woord van de profeet: “Maar die u verlaten, gaan zeker te gronde”.²

En iets verderop vervolgt de heilige pontifex:

“Het is maar al te waar dat in onze dagen de heidenen hebben geraasd en de volkeren dwaze plannen tegen hun Schepper hebben bedacht.³ En bijna algemeen is de kreet van Zijn vijanden: ‘Ga weg van ons’.⁴ Zo zijn er, zowel in het persoonlijk-

ke als in het openbare leven, gewoonten ontstaan waarbij helemaal geen rekening gehouden wordt met Gods soevereiniteit. Sterker nog: men spant zich tot het uiterste in en neemt zijn toevlucht tot allerlei kunstgrepen om de herinnering aan God, tot het godsbegrip toe, helemaal weg te vagen.

Wie dat alles overweegt, vreest terecht dat een dusdanige ontaarding van de zielen het begin is van de rampen die voor het einde der tijden zijn aangekondigd en nu op aarde zijn verschenen. Hij moet wel vrezen dat de man van de goddeloosheid waarvan de apostel spreekt⁵, reeds onder ons is, zo brutaal en woest overvalt men overal de godsdienst, tast men de dogma’s aan en tracht men hardnekkig elke band tussen mens en Godheid te vernietigen! Van de andere kant (en dat is volgens het woord van dezelfde apostel het echte kenmerk van de antichrist) heeft de mens zich, door zich boven alles wat Gods naam draagt te verheffen, in grenzeloze vermetelheid de plaats van de Schepper willen toe-eigenen. Al kan hij de godsidee niet helemaal uit zijn bewustzijn bannen, toch schudt hij het juk van Gods Majesteit af en wijdt hij de zichtbare wereld als een tempel aan zichzelf toe. In die tempel wil hij door zijn medemensen aanbeden worden. ‘Hij zet zich neer in Gods tempel, waar hij zich voor God zelf uitgeeft’.⁶

Vervolgens besluit de H. Pius X met eraan te herinneren dat God tenslotte de overwinning behaalt over Zijn vijanden, maar dat die geloofs zekerheid “ons niet ontslaat van de plicht al het mogelijke te doen om het werk van God (d.w.z. de triomf van Christus Koning) te verhaas-

H. Pius X

ten”. Ook in zijn Encycliek *Pascendi* van 8 september 1907, over de modernistische dwalingen, stelt de H. Pius X met scherpe blik de modernistische sekte aan de kaak. Die begon al in de Kerk te infiltreren en was, wat ik al heb gezegd⁷, de bondgenoot van de liberale sekte om de katholieke Kerk af te breken. Hier volgen de voor mijn doel meest treffende passages van dat document:

“Dat Wij zonder uitstel Onze stem moeten verheffen, wordt allereerst vereist door het feit dat de kwaadstichters niet zozeer te zoeken zijn onder de openlijke vijanden, maar (en dat is wel de meest trieste en smartelijke zaak) in de schoot van de Kerk zelf. Ze zijn des te verderfelijker naarmate ze minder opvallen. Wij spreken hier, Eerbiedwaardige Broeders, over veel katholieke leken en, wat nog bedroevender is, over priesters die, onder voorwendsel van liefde voor de Kerk, zonder enige degelijke kennis van filosofie en theologie, maar geheel doortrokken van vergiftigde opvattingen die ze bij tegenstanders van de katholieke Kerk hebben opgedaan, zich schaamteloos aandienen als vernieuwers van de Kerk. Hecht aaneengesloten richten ze hun aanvallen vermetel op het heiligste van het werk van Christus. Ze laten zelfs

de Persoon van de goddelijke Verlosser niet ongemeoid, maar halen Hem in vermetele heiligschennis omlaag tot een gewoon mens zonder meer.

Dat Wij zulke lieden (al vinden zij het misschien vreemd) als vijanden van de Kerk beschouwen, kan niemand met recht verwonderlijk vinden, als hij kennis neemt van hun leerstellingen en hun wijze van spreken en handelen. Daarbij willen Wij hun bedoelingen, waarover het oordeel alleen aan God toekomt, buiten beschouwing laten. Maar vijanden van de Kerk zijn ze zeker, en wie hen tot de ergste rekent, is niet bezijden de waarheid, want, zoals Wij reeds opmerkten, ze ageren niet van buitenaf, maar beramen binnen de Kerk zelf haar vernietiging. Het gevaar zit tegenwoordig als het ware in de aderen en ingewanden van de Kerk. De slagen die de vijanden toebrengen zijn even trefzeker als hun kennis van de Kerk grondig is. Men bedenke bovendien dat zij de bijl niet hanteren tegen de takken en twijgen, maar tegen de wortel zelf, d.w.z. tegen het geloof en de diepste vezels van dat geloof. Als de wortel van de onsterfelijkheid is doorgehakt, laten ze de kiemen van het verderf heel de boom zó doordringen dat geen enkel element van het katholiek geloof onaangetast blijft. Zij houden hun handen niet af van ook maar één enkele waarheid”⁸.

Daarna onthult de H. Pius X de tactiek van de modernisten:

“Op duizend en een manieren proberen ze hun noodlottig plan te verwezenlijken. Daarbij is er niets zo arglistig, zo verraderlijk als hun tactiek. Ze verenigen in zich rationalisme en catholicisme, en

dat zo geslepen dat ze iedereen die niet op zijn hoede is, gemakkelijk misleiden. Ze zijn trouwens zo super-vermetel dat ze voor geen enkele gevolgtrekking terugdeinzen, ja die zelfs ronduit en hardnekkig staande houden. Om de geesten nog beter te kunnen misleiden, komt daar een leven bij vol activiteit, een buitengewone nauwgezetheid en ijver bij allerlei studies, gewoonlijk een zedelijk streng leven (...). Gij weet wel, Eerbiedwaardige Broeders, hoe vergeefs Onze inspanningen waren. Soms buigen ze even het hoofd, maar steken het dadelijk daarna nog trotser omhoog (...).⁹

Daar het nu bij de modernisten, zo worden ze gewoonlijk terecht genoemd, de waarlijk heel geslepen tactiek is om hun stellingen nooit in een ordelijk geheel voor te dragen, maar ze als het ware te verknippen en hier en daar verspreid uit te strooien (wat tot de mening kan voeren dat de modernisten onvast en besluiteloos zouden zijn, terwijl hun ideeën onwrik-

baar vaststaan), is het op de eerste plaats van belang die leerstellingen hier samen te vatten. Vervolgens moet gewezen worden op hun logisch verband”.¹⁰

In de Kerk blijven om haar te doen evolveren, dat is het parool van de modernist:

“Ze gaan hun eigen weg; of ze ook berispt of veroordeeld worden, ze blijven onder de leugenachtige schijn van onderwerping een grenzeloze brutaliteit tentoonspreiden. Ze buigen schijnheilig het hoofd, terwijl ze met al hun denken en kunnen gedurfd dan ooit op de eenmaal gekozen weg doorgaan.

Zo willen zij het en zo is hun tactiek, zowel omdat ze van mening zijn dat men het gezag moet bevorderen en niet vernietigen, als omdat ze in de schoot van de Kerk willen blijven om in die Kerk te kunnen ageren en er langzamerhand de geestesgesteldheid van te veranderen. Daardoor geven ze onbewust toe dat die geestesgesteldheid dus niet de hunne is en dat ze geheel ten onrechte beweren er de tolk van te zijn”.¹¹

*
* *

Wolf in schaapskleren

Pascendi deed de brutale modernisten een tijdje in hun schulp kruipen, maar weldra begon de modernistische en progressieve sekte Kerk en hiërarchie opnieuw methodisch en liberaal te bezetten. Weldra zouden de liberale theologische *intelligentia* groot aanzien genieten in gespecialiseerde tijdschriften, op congressen, bij grote uitgeverijen en centra van liturgische pastoraal. Ze zouden met minachting neerzien op de laatste veroordelingen van Paus Pius XII in *Humani*

Generis en de katholieke hiërarchie van onder tot boven doen ontaarden. Kerk en pausschap zouden weldra rijp zijn voor de “Generale Staten”, voor een liberale staatsgreep zoals die van 1789 in Frankrijk. Die zou plaatsvinden bij gelegenheid van een oecumenisch concilie dat, zoals we in het volgende hoofdstuk zullen zien, al lang tevoren door de sekte was voorspeld en verwacht.

1. 2 Tess. 2, 7.
2. Ps. 72, 27.
3. Ps. 2, 1.
4. Job 21, 14.
5. 2 Tess. 2, 3.
6. 2 Tess. 2, 4.
7. Onder het vaandel van de vooruitgang en de evolutie zijn de liberalen de bestorming van de Kerk begonnen. (vgl. hoofdstuk 18)
8. *Pascendi*, nr. 2 en 3.
9. *Pascendi*, nr. 4.
10. *Ibid.*
11. *Pascendi*, nr. 37

Hoofdstuk 23

De ondermijning van de Kerk, teweeggebracht door een concilie

Al meer dan een eeuw geleden heeft de grote, verlichte kanunnik Roca, tot in bijzonderheden beschreven hoe de sekte van de vrijmetselaars Kerk en pausschap wilde ondermijnen. Mgr. Rudolf Graber citeert in zijn boek *Athanasius* de werken van Roca (1830-1893), priester in 1858, ere-kanunnik in 1869. Daarna geëxcommuniceerd, preekte hij de revolutie en kondigde hij de komst van een synarchie (gemeenschappelijk bewind) aan. In zijn geschriften spreekt hij vaak over de “*nieuwe, verlichte Kerk*”, die volgens hem onder invloed zou staan van het socialisme van Jezus en Zijn Apostelen. Hij voorspelt:

“De nieuwe Kerk, die waarschijnlijk niets meer kan behouden van de leer en de oorspronkelijke vorm van de oude Kerk, zal niettemin de zegen en de canonieke rechtsmacht van Rome krijgen”.

Roca kondigt ook de liturgische hervorming aan:

“De goddelijke eredienst (de liturgie, het ceremoniale en het rituele, zoals

die door de voorschriften van de Kerk van Rome zijn geregeld) zal *ten gevolge van een oecumenisch concilie* (...) een verandering ondergaan waardoor hij, in overeenstemming met het nieuwe bewustzijn en de moderne beschaving, de eerbiedwaardige eenvoud van de gouden eeuw van de Apostelen zal terugkrijgen”.

Roca geeft nauwkeurig aan, welke de vruchten van het concilie zijn:

“Er zal ‘iets’ uit voortkomen, dat de wereld verbaasd doet staan en haar voor haar Verlosser op de knieën doet vallen. Dat ‘iets’ is het aantonen van de volmaakte harmonie tussen de ideale eigenschappen van de moderne beschaving en het ideaal dat door Christus en Zijn Evangelie gepredikt wordt. Dat ‘iets’ betekent de bekrachtiging van de Nieuwe Sociale Orde en het plechtig doopsel van de moderne beschaving”.

Anders gezegd: alle *waarden* van de zogenaamde *liberale cultuur* zullen ten gevolge van het bedoelde concilie er-

Vaticaan voorlezen ...”. Meer niet. Maar zijn besluit stond vast. Hij verzekerde herhaaldelijk dat hij het had genomen onder de plotselinge ingeving van de H. Geest⁴:

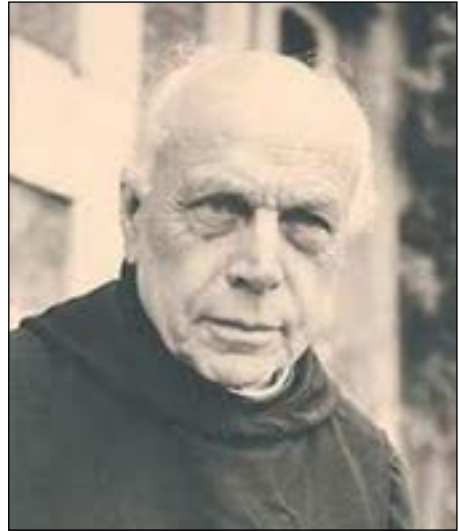
“Gehoorzamend aan een *inwendige stem* die naar Wij menen van een *hogere macht* afkomstig is, hebben Wij gemeend dat het ogenblik gunstig was om de katholieke Kerk en heel de mensheid een nieuw, oecumenisch concilie⁵ aan te bieden”.

Die “inspiratie van de Allerhoogste”, die “goddelijke aansporing”, zoals hij het ook nog noemt, kreeg hij op 25 januari 1959, toen hij zich voorbereidde om in de Sint-Paulus-Buiten-de-Muren te Rome een plechtigheid te gaan vieren. En dadelijk na de plechtigheid nam hij de achtien aanwezige kardinalen hieromtrent in vertrouwen. Maar was die inspiratie wel echt van God afkomstig? Dat lijkt twijfelachtig. Het schijnt me dat ze een heel andere oorsprong had ...

*
* *

Wat er ook van zij, een opmerking van een oude vriend van kardinaal Roncalli, de toekomstige Johannes XXIII, is in dat opzicht verhelderend: bij het vernemen van het overlijden van Pius XII vertrouwde de oude Dom Lambert Beauduin, een vriend van Roncalli, aan pater Bouyer toe:

“Als ze Roncalli kiezen, zou alles gered zijn. Hij zou in staat zijn om een concilie bijeen te roepen en de oecumene te wettigen”.

Dom Beauduin

Abbé Bonnetterre laat zien dat Dom Lambert Beauduin kardinaal Roncalli goed kende. Hij wist sinds 1958 dat Roncalli, als die paus werd, van de oecumene een feit zou maken, misschien wel via een concilie. Maar wie oecumene zegt, zegt ook vrijheid van godsdienst en liberalisme. De “revolutie van tiara en koorkap” was geen improvisatie. In de volgende conferenties zal ik het verloop daarvan op het Tweede Vaticaans Concilie voor u proberen te laten herleven.

1. Raymond Dulac, *La collégialité épiscopale au IIe concile du Vatican*, Parijs, Cèdre. 1979, blz. 9-10.
2. Aangehaald werk p. 10; frère Michel de la Sainte Trinité, *Toute la vérité sur Fatima, le troisième secret*, blz. 182-199.
3. In zijn geschiedenis van Vaticaan II, vgl. Dulac, aangehaald werk, blz. 11
4. Vgl. Jean XXIII *et Vatican II sous les feux de la pentecôte luciférienne*, in *Le Règne social de Marie*, Fatima, janvier-février 1885, blz. 2-3.
5. Bul *Humanae Salutis*.
6. L. Bouyer, *Dom Lambert Beauduin, un Homme d'Eglise*, Casterman 1964, blz. 180-181, geciteerd door abbé Didier Bonnetterre in *le Mouvement liturgique*, Ed. Fideliter, 1980, blz. 119.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Lofwaardige Maagd, bid voor ons.

Deze aanroeping volgt uit de vorige als de vrucht uit de bloesem; want wat is lof betuigen anders, dan de inwendige gevoelens van eerbied en hoogachting, welke wij voor iemand koesteren in woorden openbaren? Wanneer wij aldus Maria een lofwaardige Maagd noemen, dan worden wij tot die lofspraak door dezelfde beweegredenen gedreven, die ons hebben bewogen haar als eerwaardige Maagd te prijzen en wel voornamelijk om haar waardigheid van Moeder Gods, haar onovertreffelijke heiligheid en haar innemende goedheid jegens ons, m.a.w. wij keuren Maria de hoogste lof waardig, omdat zij de Moeder is van de Heer, de Medeverlosseres van de wereld, de uitdeelster van alle genaden, omdat zij is, het verhevenste, het heiligste, het verdienstelijkste van alle schepselen.

En door wie werd Maria niet als lofwaardig geroemd?

De eerste lofspraak die over Maria uitging, reeds in de morgen van de schepping, kwam voort uit de mond van God zelf. Onze eerste ouders hadden zich door hun hoogmoed laten meeslepen, om Gods gebod met voeten te treden. Hoe

Lofwaardige Maagd

ontzettend zij ook hadden misdaan, toch wilde God hen en hun nakomelingen voor de eeuwigheid redden en Hij beloofde hun een Verlosser. Maar toen Hij de Zaligmaker voorspelde, bracht Hij ook hulde aan Maria, want Hij sprak tot de duivel: “Ik zal vijandschap stellen tussen u en de Vrouw”, en zó voorspelde Hij dat Maria over de hel zou zegenen.

Nog een andere maal zou God op schitterende wijze de lof van Maria verkondigen, toen zij reeds leefde in de schamele woning van Nazareth. Een he-

melgeest verscheen daar aan de vlekkeloze Maagd en hij begroette haar, op Gods bevel, met deze woorden “Wees gegroet, vol van genade ...”, en hij deelde haar vervolgens mee, hoe zij in Gods raadsbesluiten uitverkoren was, om Moeder van de Verlosser te worden.

En “vol van genade zijn”, wat betekent dat anders, dan in de hoogst mogelijke graad deelachtig te zijn geworden aan de goddelijke natuur? Kan er wel ooit van een verhevener lof sprake zijn? Moeder te worden van Gods Zoon is dat geen waardigheid waarbij alle verheffing in het niet zinkt? Wanneer de Joden die Jezus’ goddelijk karakter niet begrepen, bij het zien van Zijn wonderen vol begeestering uitriepen: “Zalig schoot die U heeft gedragen, zalig de Moeder die U het levenslicht heeft geschonken”, welke zaligheden moeten wij dan niet uiten, wij die weten, dat Maria de goddelijke Moeder is! Wanneer dan ook de H. Hiëronymus over de belangrijke vrouwen van het Oude Verbond spreekt, dan begrijpen wij hoe hij vervolgt: “Over Anna en Elisabeth zal ik maar niets zeggen, want hoe taant het licht dat zij verspreiden, bij de luister die Maria omstraalt! Verbleekt niet de glans van de sterren voor de lichtpracht van de ontwakende zon?”

Is het wonder dat de H. Kerk, de Bruid van Christus, in de voetstappen van haar goddelijke Bruidegom is getreden, om Zijn Moeder alle lof waardig te erkennen?

Ofschoon uiterst weinig documenten uit de allereerste tijden tot ons zijn gekomen, toch zijn de weinige voldoende om te bewijzen hoe van het begin van haar stichting af de Kerk Maria eerde.

Aan de wanden van de catacomben in Rome immers treffen we verscheidene fresco’s aan, die Maria voorstellen. Is dat niet een doorslaand bewijs, dat reeds tijdens de vervolgingen Maria door de christenen vereerd werd? Volgens het getuigenis van Marucchi dagteekent één van de fresco’s van het begin van de tweede eeuw en daarom mogen wij ook met recht besluiten, dat de eredienst van Maria zo oud is als de Kerk zelf.

Moeten we nu nog spreken over de liturgie, de geschriften van de heilige Vaders en de vergaderingen van de pausen?

Doorblader slechts de kerkelijke kalender, tel de feesten aan onze hemelse Moeder gewijd, som, zo u kunt, de vele bijzondere Mariafeesten op, welke in afzonderlijke bisdommen en kloosterorden gevierd worden, lees die schilderachtige hymnen, die wemelen van schitterende kleuren, van machtige en aandoenlijke beelden en uitdrukkingen, waardoor de dichters lucht geven aan hun liefde en

O. L. Vrouw in de catacomben

bewondering voor Maria; neem de werken van de heilige Vaders ter hand, die met elkander als het ware een wedstrijd schijnen te hebben aangegaan, wie onder hen met de levendigste kleuren Maria's heerlijkheden zou schilderen, en zeg of het wel mogelijk is het feit in twijfel te trekken, dat Maria door alle eeuwen heen geloofd en geprezen werd?

Werden ook geen kerkvergaderingen belegd om Maria's voorrechten tegen de aanvallen van de hel te verdedigen? Wijdden de godgeleerden niet hun beste krachten aan de studie van haar heerlijkheden en beschouwden de grootste pausen, wier regering voor de Kerk een ware zegen was, het niet als hun voornaamste verdienste, dat zij de eredienst van Maria bevorderden?

Bovendien mogen wij zonder overdrijven zeggen, dat er in de Kerk geen Mis gelezen en geen Lof gezongen, geen plechtigheid gevierd wordt, of de heerlijkheid van de lofwaardige Maagd wordt er verkondigd. Van de twaalf maanden worden er twee, en van elke week wordt een dag aan haar bijzonder gewijd. Waarlijk, had de H. Kerk wel meer kunnen doen om haar kinderen aan te sporen Maria te loven?

En hebben haar kinderen die vurige wensen van hun geestelijke moeder niet beantwoord?

Bijna 2000 jaar geleden hief Maria in de stille woning van haar nicht Elisabeth haar wonderbaar lofied aan en door Gods Geest gedreven riep zij uit: "Alle geslachten zullen mij zalig prijzen". Is deze voorspelling in vervulling getreden?

Is er wel één land op de wereld waar de devotie tot Maria niet bloeit?

Geen kerk, geen kapel waar haar beeltenis niet met bloemen en licht omringd is; geen huisgezin waar niet de leden vóór het beeld van hun hemelse Moeder neerknielen. Roemt ook niet ieder volk op wonderbeelden, voor welke jaarlijks duizenden en nogmaals duizenden samenstromen? Laat in een of ander land een heilige nog zo populair zijn, toch blijft de verering van Maria boven alle andere dierbaar aan het hart van de gelovigen.

België vereert zijn patroon, de H. Jozef, maar bedevaartplaatsen zoals Halle, Scherpenheuvel, Oostakker en zoveler andere, getuigen dat de verering van Maria elke andere overtreft. Dierbaar zijn aan Holland Schiedam om de H. Lidwina, Den Briel om zijn Martelaren van Gorcum; maar dierbaarder zijn Roermond met zijn O. L. Vrouw in 't Zand, Den Bosch met zijn Zoete Lieve Vrouw, Heiloo met zijn O. L. Vrouw ter Nood. Frankrijk mag roemen op oude en vermaarde genadeoord, maar kan wel één in vergelijking komen met Lourdes? Stroomt het katholieke volk van Italië naar Assisi om Franciscus de heilige van de armoede te vereren; naar Padua om de H. Antonius, de grote wonderdoener, aan te roepen; naar Caposele om de stoffelijke overblijfselen van de H. Gerardus de lievelingsheilige van de twintigste eeuw te verheerlijken, – veel talrijker nog stroomt het naar de heiligdommen van Loreto en Pompeï om Maria, de Koningin van de heiligen, zijn hulde te brengen. Hoe fier ook Spanje op het vermaarde heiligdom van de H. Jacobus te Compostella mag zijn, toch stelt ieder Spanjaard de eredienst van Maria boven de verering van de patroon van het vaderland.

Waar op de wereld wordt Maria niet vereerd? ... Toch ook in de missielanden! ...

Is het dan wonder dat Maria in alle mogelijke omstandigheden van het leven de gelovige voor ogen zweeft? Zijn wij verheugd, wij denken aan haar, die de oorzaak is van onze blijdschap; in droefheid gedompeld, knielen wij neer vóór 't beeld van de Moeder van Smarten, of trekken ons in een afgelegen kapelletje terug om daar in stilte te bidden tot O. L. Vrouw ter Nood; bij een of andere gewichtige onderneming, nemen wij onze toevlucht tot O. L. Vrouw van Goed Succes; in slapeloze nachten of op ogenblikken van angstige gejaagdheid, wenden wij ons tot O. L. Vrouw van Rust; te midden van het oorlogsgeweld, bij het donderen van kanonnen, verhieven onze dapperen hun smekende handen tot O. L. Vrouw van de Loopgraven; en na de zege te hebben bevochten, brachten zij hun dank aan O. L. Vrouw van de Overwinning.

Onder welke titel wordt Maria al niet aangeropen? Zij is de Hulp van de stervenden, de Troosteres van de zielen in het vagevuur, om straks, na de verlossing

O.L. Vrouw ter Nood

uit het louteringsoord door haar als Koningin van de hemel begroet te worden.

Zelfs velen van hen, die door dwaling zich uit de armen van de ware Kerk van Christus rukten, hebben Maria niet verlaten en met ons prijzen zij haar als de Maagd die alle lof verdient. Geen Griekse kerk of men vindt er verscheidene beeltenissen van Maria; en de schismatieken mogen dan Russen, Grieken of hoe ook heten, door allen wordt Maria vereerd. ...

Gebed: O goede, dierbare Moeder Maria, hoe doet het mij goed te weten dat geheel de wereld u vereert en dat de gehele schepping als het ware wedijvert, om uw lof te verkondigen; veroorloof mij, dat ook mijn stem harmonisch moge medeklinken in dat machtige lied. Hemelse Moeder, sta toe dat ik u loof en prijs, dat ik ook anderen beweeg om u meer en meer te beminnen; dan koester ik het vast vertrouwen, dat ik te midden van de gevaren van deze wereld onkreukbaar trouw zal blijven aan Jezus, uw lieve Zoon, en eens voor mij de hemelpoort zal worden geopend om u in eeuwigheid als Koningin van de Hemel te roemen. Amen.

Oefening: Wennen wij ons eraan om elke zaterdag en ook elke feestdag van Maria iets bijzonders tot haar eer te verrichten, bijvoorbeeld: aan een H. Mis deel te nemen, de H. Communie te ontvangen, ons een kleine versterving op te leggen, of op zijn minst een extra Weesgegroet te bidden, omdat het de dag van onze lieve Moeder is.

.... wordt vervolgd ...

De Wonderdadige Medaille

In deze meimaand, die aan O.L. Vrouw is toegewijd, willen we voor alle gelovigen maar in het bijzonder voor de leden van de Militia Immaculatae (M.I.), aandacht schenken aan het middel dat pater Kolbe, oprichter van de M.I., heeft gekozen om zielen voor O.L. Vrouw te winnen, namelijk de Medaille van Maria's Onbevleete Ontvangenis. Dit is de officiële naam van de medaille, maar door de vele genaden, bekeringen, genezingen enz. die deze medaille vanaf het begin met zich meebracht, werd ze in de volksmond al snel de Wonderdadige Medaille genoemd.

Hier volgt dan eerst het relaas van Catharina Labouré, de zuster van de Congregatie van de Dochters van Liefde die de verschijningen van O.L. Vrouw heeft gehad in de Rue du Bac te Parijs en die als instrument in de handen van de Onbevleete meewerkte aan het doen slaan en verspreiden van de Wonderdadige Medaille en de bijbehorende boodschap. Daarna zal enige toelichting worden gegeven op het verband van de medaille met de M.I.

Catharina was een dochter van een welgestelde boer en een onderwijzeres te Fain-les-Moutiers in Frankrijk, en werd als negende kind geboren op 2 mei 1806. Haar vader was een oud-se-

minarist, stug van aard en zwijgzaam, welke trekken in Catharina terug te vinden waren. Het dorpje Fain had geen vaste priester en enkel op zondag was er een H. Mis; godsdienstondericht was er dus niet. De diepgelovige moeder leerde echter Catharina de goede God kennen en liefhebben. Zij stierf toen Catharina 9 jaar oud was. In het gemis van haar moeder nam zij haar toevlucht tot haar hemelse Moeder: een dienstbode betrapte haar, staand op een stoel, om een Mariabeeldje te kussen.

Catherina zou in haar jeugd niet anders heten dan Zoé, doordat zij geboren was op de feestdag van die heilige. Zij groeide op bij haar ouders op de boerderij, waarnaast een kolossale duiventoren stond, waar zeven- tot achthonderd duiven voortdurend in- en uitvlogen. Deze diertjes waren de lievelingen van Catharina.

Vooral met haar twee jaar jongere zus Tonine ging zij zeer vertrouwelijk om en van haar weten we dan ook veel over het leven van Catherina. Na de dood van haar moeder plaatste haar vader haar en Tonine bij een tante, waar ze twee jaar bleven. Toen hun oudere zus het klooster in ging, haalde hun va-

der ze terug naar huis om mee te helpen in de huishouding, wat de twee zusjes heel goed afging, flink als ze waren.

Al spoedig na haar Eerste Communie, die zij op 10-jarige leeftijd deed, voelde Catharina de drang naar het klooster te gaan. Ook werd haar godsvrucht tot de H. Maagd vuriger, en toen ze veertien jaar was, begon ze te vasten op de vrijdag en de zaterdag. Gaandeweg werd ze steeds zwijgzamer en werkte leefde als verbleef zij in een andere wereld; het was echter de tegenwoordigheid van God waarin zij verkeerde. Zij werkte daardoor nauwkeuriger en beter dan anderen, zij bad godvruchtiger en stichtte iedereen door haar gedrag en was een voorbeeld voor leeftijdgenootjes. Daardoor meenden ook niet weinig boeren dat dit gezonde en werkzame meisje een goede partij zou zijn voor hun zoon. Tot driemaal toe werd zij gevraagd, maar telkens weigerde zij.

Elke ochtend ging zij voor dag en dauw naar de Mis en communiceerde zo vaak als het mogelijk was. De zusters van de H. Vincentius, de Dochters van Liefde, die daar een gasthuis hadden, getuigden dat Catharina bad als een engel, zo devoot en ingetogen. Haar dankzegging duurde vervolgens de hele dag door, niet door bijzondere dingen, maar door haar gewone dagelijkse werk zo goed mogelijk te verrichten.

Toen Catharina 22 jaar was, gaf zij aan haar vader haar vurig verlangen te kennen om naar het klooster te gaan. De vader was onaangenaam verrast en weigerde. Catharina kon haar leed hierover niet verbergen ondanks haar inspanning en haar vader voelde zich

daardoor ongelukkig. Om haar van gedachten te doen veranderen stuurde hij Catharina naar Parijs, waar haar broer Charles een café had, om daar te helpen. Een herberg dus in plaats van een klooster ... men kan zich voorstellen hoe zij hier heeft geleden onder de lichtzinnige praat van de werklui.

Zij verrichtte haar werk echter nauwgezet, maar haar broer, die ook wel zag dat ze daar niet op haar plaats was, liet haar na een jaar vertrekken naar haar schoonzus, die één van de deftigste pensionaten van het land had. Hier echter maakte Catharina kennis met de geniepigheid en de geraffineerde schijnbeleefdheid van adellijke dames, die voor de boerendochter hun neus ophaalden. In haar vrije tijd leerde Catharina wat lezen en schrijven, want dat had zij als enige van de kinderen niet meegekregen thuis.

Niet ver van haar nieuwe verblijf stond ook een huis van de zusters van de Dochters van Liefde. In deze congregatie was de oudste zus van Catharina ingetreden. Met één van de zusters ging Catharina de armen en de ongelukkigen bezoeken. De schoonzus van Catharina slaagde erin haar vader te overtuigen en eindelijk gaf hij dan toch toestemming dat zijn dochter het klooster in mocht, al betaalde hij geen cent voor haar bruidsschat. Gelukkig hielp Catharina's schoonzus hierbij en zo begon Catharina aan het postulaat en daarna het noviciaat. Zij bleef onopvallend; slechts een enkeling wist iets af van de innerlijke gloed die haar verteerde, haar buitengewone nederigheid en volgzaamheid. Zij leefde bijna niet meer op deze aarde. Uit haar geschrif-

ten blijkt, dat zij dagelijks O.L. Heer zag in het Sacrament van Zijn liefde. Niemand bemerkte echter iets van deze visioenen. Ook zag zij wel eens het hart van de H. Vincentius en kreeg daarbij openbaringen. Zo voorspelde zij, dat de beide congregaties door de H. Vincentius gesticht, de Lazaristen en de Dochters van Liefde, gespaard zouden blijven bij toekomstige onlusten. Haar biechtvader, aan wie zij dit openbaarde, de Eerwaarde Heer Aladel, wees alles echter af, zei haar het uit haar hoofd te zetten en zich toe te leggen op de oefeningen van het noviciaat. Wat Catharina ook deed, zonder enige tegenspraak.

De Dochters van Liefde hadden een grote verering voor de Onbevleete Ontvangenis en baden een speciaal schietgebedje na elk tientje. De kerkelijke overheid meent, dat dit de reden is dat de Moeder Gods voor het eerst haar Onbevleete Ontvangenis bekend heeft gemaakt door een novice van juist deze congregatie.

Bij gelegenheid van een conferentie van een medezuster ontvangt Catharina een stukje van het koorhemd van de H. Vincentius. Zij roept hem op de vooravond van zijn feest, op 18 juli 1830, vurig aan voor haar de genade te verkrijgen de H. Maagd te mogen aanschouwen, eenvoudig en kinderlijk als zij is.

Om half twaalf 's nachts wordt zuster Catharina wakker en hoort duidelijk tot driemaal toe roepen: "Zuster Labouré!" Ze opent het bedgordijn en ziet een kind van vier of vijf jaar, in het wit gekleed, dat haar zegt: "Kom mee naar de kapel, de H. Maagd wacht u daar". Catharina is echter bang de andere zusters van de slaapzaal wakker te

maken, maar nog voor ze haar zorg uit, spreekt het kind al: "Wees niet bang, allen slapen, ik wacht op u". Ze kleedt zich nu haastig aan en volgt het kind, dat aan haar linkerzijde blijft en zuivere, klare lichtstralen verspreidt. Ze is verwonderd dat in de gangen de lampen branden, en nog meer wanneer ze bemerkt dat de gesloten deur van de kapel vanzelf opengaat, ofschoon het kind deze nauwelijks heeft aangeraakt. Ook in de kapel zijn alle lampen en kaarsen aan als in de nachtmis met Kerstmis, maar de H. Maagd is er niet.

Het kind brengt haar naar het priesterkoor, waar het terzijde gaat staan, terwijl de zuster neerknielt. Na een half uur wachten zegt het kind opeens: "Daar is de H. Maagd, daar is ze". En ja, aan de epistelzijde, plechtig en waardig, daalt Maria neer, knielt voor het Allerheiligste en zet zich aan de andere zijde in de stoel van de geestelijk leider van het convent. Nog aarzelt de zuster: is het wel de H. Maagd? Nogmaals herhaalt het kind: "Daar is de H. Maagd", maar nu niet meer met de stem van een kind, maar met de kracht en het gezag van een man. Nu is alle twijfel verdwenen. "Met één sprong," zo verhaalt de zienster later, "was ik bij haar neergeknielt aan de voet van het altaar, mijn handen op de knieën van de H. Maagd. Dat was het heerlijkste ogenblik van mijn leven en het is me onmogelijk te zeggen wat ik toen voelde. De H. Maagd legde me uit hoe ik moest handelen in mijn moeilijkheden en met de linkerhand wees ze naar het altaar, hoe ik daar mijn hart moest uitstorten en alle troost zou ontvangen".

Twee uur lang heeft de H. Maagd daar toen met zuster Catharina gesproken; ernstig, soms met tranen in de ogen, over de rampen, die Frankrijk zouden treffen in 1870; over de twee gemeenschappen, door de H. Vincentius gesticht, die haar zo na aan het hart lagen; en hoe Catharina zich moest gedragen tegenover haar biechtvader. Daarna voegde de H. Maagd eraan toe: “Mijn kind, God wil u met een zending belasten. U zult er veel om te lijden hebben, maar door de gedachte dat u het doet voor de glorie van God, zult u alle moeilijkheden overwinnen. Men zal u tegenspreken, maar vrees niet, want de genade is met u. Vertel alles, wat met u gebeurt, nederig en vol vertrouwen aan degene, die met uw zielzorg belast is ...”.

Maria ging heen, zoals ze gekomen was. ‘Als iets dat uitdoofde’ verdween ze in de richting van de gaanderij. Toen zuster Catharina zich omkeerde zag zij alleen nog het kind daar staan, dat haar zei: “Ze is vertrokken”. Langs dezelfde, nog steeds verlichte, gangen bracht het kind haar weer naar de slaapzaal terug. Catharina zei later dat zij meende dat het kind haar engelbewaarder in zichtbare gestalte was, omdat zij hem vaak had gevraagd de gunst van Maria te zien voor haar te verkrijgen.

Catharina wist nu dat zij met een zending zou worden belast en de H. Maagd dus terug zou zien. Dat gebeurde 27 november ’s avonds rond half zes. Catharina hoorde tijdens de stilte van de meditatie een geruis, dat afkomstig bleek te zijn van de kleding van de H. Maagd, die haar verscheen. In de handen had zij een kleine bol en zij stond op een grote halve bol. Haar vingers waren overdekt met allerlei soorten edelstenen in verschillende grootte waaruit stralen schoten die breder werden aan de onderkant en de gehele benedenkant van de verschijning vulden zodat haar voeten niet meer zichtbaar waren.

De H. Maagd keek Catharina aan, die een innerlijke stem hoorde: “De bol die gij ziet stelt de hele wereld voor, Frankrijk in het bijzonder, en ook iedereen afzonderlijk”. Daarop werd de schittering van de stralen prachtig en de stem vervolgde: “Dit is het symbool van de genaden die ik uitstort over hen die mij er om vragen”.

Maria deed Catharina inzien hoe aangenaam het haar is, wanneer wij tot haar bidden, hoe edelmoedig zij is

jegens allen die haar vragen, hoeveel genaden zij verleent aan hen die haar er om smeken en hoe blij zij is, te kunnen geven. Toen vormde zich een ovale omlijsting rond de H. Maagd, met aan de bovenkant deze woorden in goud: “O Maria, zonder zonde ontvangen, bid voor ons, die onze toevlucht tot u nemen”.

Catharina hoorde een stem die zei: “Laat een medaille slaan naar dit model; allen die ze dragen, zullen grote genaden ontvangen, vooral als zij ze om de hals dragen; voor hen die ze met vertrouwen dragen zullen de genaden overvloedig zijn”. Uit sommige edelstenen kwam echter geen enkele straal. Catharina verneemt: “Deze stenen die in de schaduw blijven stellen de genaden voor die men vergeet mij te vragen”. Opeens draaide de voorstelling zich om en zag Catharina de keerzijde van de medaille: de letter M, waarboven een kruis en daaronder de Harten van Jezus en Maria; het eerste met doornen gekroond, het tweede met een zwaard doorstoken; het geheel omgeven met twaalf sterren. Toen Catharina zich afvroeg, of er nog iets aan moest worden toegevoegd, sprak een inwendige stem: “De ‘M’ en de twee Harten zeggen genoeg, Maria, Jezus ...

twee smarten verenigd voor onze verlossing”.

De zending die de H. Maagd aan Catharina toevertrouwde, bestond uit drie punten:

1. De medaille laten slaan.
2. Deze overal verspreiden.
3. Grote genaden beloven aan allen die de medaille met vertrouwen zouden dragen.

Verder legde de H. Maagd aan Catharina het stilzwijgen op, dat zij met heldhaftige trouw heeft bewaard. Alleen met haar biechtvader mocht zij erover spreken. Pas acht maanden voor haar dood onthief de H. Maagd haar van dit bevel ten opzichte van haar Overste, die net als iedereen nooit iets bijzonders aan zuster Catharina had opgemerkt.

De biechtvader van Catharina zag bij de oproer die in Parijs plaatsvond eind juli 1830, dat de voorspelling van Catharina in vervulling ging. Rebellen vernielden kloosters, maar de huizen van de Lazaristen en de Dochters van Liefde bleven gespaard. Hij kon haar echter nog steeds niet geloven en toen Catharina hem tijdens de Biecht sprak over de verschijningen zei hij haar kortaf dat alles uit haar hoofd te zetten, omdat het verbeelding was.

Maria verscheen echter een derde keer in december en beklagde zich dat aan haar verlangen niet werd voldaan. De E.H. Aladel was echter nog korter en bitser, zodat Catharina zelfs bevreesd werd hem erover te spreken. Tot driemaal toe moest zij echter nog

het verzoek van Maria om de medaille te laten slaan aan hem gaan zeggen. De biechtvader heeft toen zelfs een keer het schuifje voor haar gezicht dichtgemaakt, wat door de andere zusters gehoord werd. Catharina leed, vooral omdat zij niet gedaan kon krijgen wat Maria verlangde.

Na een vol jaar van verzet kreeg de E.H. Aladel gewetensangsten, temeer daar op Catharina's gedrag niets aan te merken was. Hij ging dan met het verhaal naar zijn bisschop, Mgr. de Quelen, die niets tegen had op het slaan van de medaille en zelfs graag het eerste exemplaar wilde ontvangen.

Zo werden eind juni 1832 de eerste medailles geleverd; de E.H. Aladel bracht direct een exemplaar naar zijn bisschop en naar de zusters.

Toen de bisschop de eerste medaille had ontvangen, wachtte hij niet lang om door de voorspraak van O.L. Vrouw een bijzondere gunst af te smeken, de bekering namelijk van een diep gevallen bisschop, die door zijn verdorven geschriften en zijn slecht voorbeeld al sinds lang in de kerkelijke ban was. Deze bisschop was halsstarrig en wilde zich niet bekeren, ondanks diverse smeekbeden van Mgr. de Quelen en nu lag hij op sterven.

Vol vertrouwen in de H. Maagd van de Medaille begaf Mgr. de Quelen zich nogmaals naar de afvallige bisschop. Hij werd onmiddellijk toegelaten, wat al wonderlijk was. Hij legde de medaille onder het hoofdkussen van de zieke en bleef bijna de gehele nacht bij de stervende bidden. En: de gevalene kwam tot inkeer en stierf verzoend

met de Kerk. Dit was het eerste wonder door de medaille verkregen.

Met een verbijsterende snelheid greep de verspreiding van het wonderbare kleinood om zich heen. De fabrikant kon de vraag niet aan en moest collega's inschakelen. Met miljoenen werd de medaille geslagen en dat gold alleen nog maar voor Frankrijk.

Naast het eerste wonder van bekering is het onmogelijk al de gaven en gunsten van Maria op te sommen, die door deze medaille verkregen werden. Al snel kreeg de medaille in de volksmond daarom de naam van Wonderdadige Medaille.

Eén van de allergrootste en bekendste wonderen is evenwel de bekering van de Joodse bankier Alfons Ratisbonne uit Straatsburg. In Rome ging hij op bezoek bij een vriend, die vertelde dat hij zich tot het katholieke geloof had bekeerd. De vriend gaf hem de Wonderdadige Medaille cadeau en alhoewel

Alfons Ratisbonne

Alfons het bespottelijk vond, ging hij toch in op het verzoek van zijn vriend de medaille om de hals te dragen, eigenlijk meer om van het aandringen af te zijn. Toen deze vriend hem meenam naar een kerk waar hij nog zaken betreffende een uitvaart moest regelen, ging Alfons mee naar binnen.

Terwijl de jongeman verveeld door de kerk slenterde, scheen deze opeens geheel te verdwijnen voor zijn ogen; alleen in een zijkapel zag hij een vreemde lichtgloed, die hem onweersstaanbaar aantrok. In het licht zag hij toen een Vrouw, zo mooi dat hij er niet op uitgekeken raakte. Zij wenkte hem naderbij en hij knielde als bij ingeving. Opeens zag hij met grote duidelijkheid de heerlijkheid van de Katholieke Kerk en de afschuwelijkheid van zijn zondig leven. Hij voelde tegelijk verdriet en vreugde en kon alleen maar huilen. Zijn vriend trof hem daar aan en richtte hem op. Tegen een priester vertelde hij toen alles, hij bekeerde zich, werd gedoopt en later zelf priester. Hij verklaarde dat het de H. Maagd van de Medaille was, die hem verschenen was.

Terwijl de medaille over de gehele wereld verspreid werd en overal opzienbarende gunsten en wonderen van de hemel afriep, bleef zuster Catharina haar eenvoudig kloosterleven leiden in de stille verborgenheid, door niemand opgemerkt of gekend. Zij was belast met werk in de linnenkamer, de keuken en het kippenhok. Zij heeft veel vernederingen meegemaakt van de kant van zusters en van Oversten, maar zweeg en onderwierp zich, waardoor God haar bewaarde in de nederigheid en haar deugd versterkte.

Natuurlijk was er veel nieuwsgierigheid om de identiteit van de zieneres te kennen en de Aartsbisschop wilde zelfs zover gaan de betreffende zuster voor de rechtbank te doen verschijnen om alles te openbaren. De E.H. Aladel verklaarde toen, dat het geen zin zou hebben, daar de zuster zich niets of bijna niets meer kon herinneren van wat er was gebeurd. Dit buitengewone feit werd door God gewild om zijn uitverkorene voor nutteloze ondervragingen te behoeden. Toen God echter wilde dat zij over de verschijningen sprak, later met haar Overste, kon Catharina alles tot in de kleinste details beschrijven.

Catharina verzuimde nooit haar meditatie. In de kapel zat zij tot op hoge leeftijd geknield rechtop en woonde daarna de Mis aandachtig en ingetogen bij. Een jaar na het afleggen van de geloften werd zij portierster en verzorgde een afdeling oude mannen, waar een aantal stevige drinkers bij zaten. Zij moest regelmatig iemand berispen of straffen, maar uiteindelijk werd zij door hen bemind en op handen gedragen. 45 Jaar lang deed zij dit werk.

Zij diende en bad en was door en door goed, ook voor de dieren die zij verzorgde. Een hogere post die haar aangeboden werd heeft zij kunnen weigeren en graag afgestaan aan een ander, om zelf het nederige werk te kunnen blijven doen, dat door geen enkele zuster werd begeerd.

Toen zij 70 jaar was en de E.H. Aladel reeds gestorven was, was nog niet voldaan aan één van de voornaamste wensen van de H. Maagd: een beeld van

De schrijn met Catharina Labouré

O.L. Vrouw met de bol in haar handen, op de plaats van de verschijningen.

Catharina vraagt haar Overste te mogen spreken en openbaarde haar tot in detail de verschijningen en het verzoek van Maria betreffende het beeld. De Overste viel op haar knieën en vroeg Catharina vergiffenis voor haar harde behandeling, maar Catharina had enkel interesse in de belangen van de H. Maagd. De Overste handelde voortvarend en aan alle verlangens van O.L. Vrouw was na korte tijd voldaan; Catharina kon nu in alle gerustheid gaan.

Het jaar 1876 liep ten einde, “haar laatste jaar” zoals zij steeds zei. Catharina werd ziek en lag de laatste maanden door zwakheid voortdurend te bed. Zij verloor de 31e december meerdere malen het bewustzijn en werd bediend. Tegen zes uur verminderde zij sterk, zodat de gemeenschap zich om haar heen verzamelde voor de gebeden van de stervenden en gebeden tot O.L. Vrouw. Tegen zeven uur stierf ze als sliep ze in, zachtjes en zonder beweging.

Het nieuws dat de zuster die de verschijningen van O.L. Vrouw had gehad nu gestorven was, verspreidde zich als

een lopend vuurtje door Parijs. Zonder ophouden defileerde een grote menigte voor het opgebaarde lichaam. Zij werd begraven in een grafkelder onder de kapel onder het zingen van Maria-liederen en allen waren haast in feeststemming.

In 1894 vroeg de Algemeen Overste van de Lazaristen en van de Dochters van Liefde aan Paus Leo XIII om het feest te mogen vieren van de Wonderdadige Medaille. Onmiddellijk werd dit toegestaan.

Ook het proces voor de zaligverklaring begon en op 28 mei 1933 vond dit plaats. Het graf van Catharina werd twee maanden ervoor geopend. Het lichaam bleek nog intact te zijn; de handen, die op de schoot van de H. Maagd gerust hadden, waren nog vleeskleurig, en de ogen die haar hadden aanschouwd, waren ongebroken en lichtblauw, als leefden ze nog.

27 Juli 1947 is Catharina heilig verklaard door Paus Pius XII, die haar de heilige noemde, die er van hield onbekend en ongeacht te blijven. Haar feestdag werd vastgesteld op 28 november, de dag na het feest van de Wonderdadige Medaille.

Het is dus deze Wonderdadige Medaille die de Ridder draagt als uiterlijk teken van zijn lidmaatschap bij de M.I. De mens bestaat immers niet alleen uit een ziel, maar ook uit een lichaam. Zijn innerlijk leven, zijn overtuiging, moeten aan de buitenkant te zien zijn, moeten duidelijk worden door het uiterlijk leven. Daarom hebben wij uiterlijke tekenen nodig, die onze innerlijke overtuiging kenbaar maken. Zo is het ook met de sacramenten: dit zijn uiterlijke tekenen waardoor Jezus ons innerlijk genade verleent. De Wonderdadige Medaille is zo voor de Ridder het uiterlijk teken van zijn totale wegschenking aan de Onbevleete.

O.L. Vrouw zei tijdens een verschijning dat er grote genaden verbonden zijn aan het dragen van de Wonderdadige Medaille om de hals. Proberen we de medaille op deze manier te dragen, temeer daar het een getuigenis is als anderen de medaille opmerken. De werkzaamheid van de genade door de medaille is echter niet beperkt tot het dragen ervan; denken we aan personen die de medaille bijvoorbeeld ergens verstoppen op plekken of gebouwen waar gezondigd wordt en daardoor genaden verkrijgen van de Hemel.

In 1898 heeft de Heilige Stoel een formule van zegening goedgekeurd, die expliciet is opgesteld voor de zegening en de oplegging van de Wonderdadige Medaille. Tijdens de ceremonie van toewijding van de Ridder aan de Onbevleete, om lid te worden van de M.I., wordt de medaille ook gezegend en oplegd, als dit tenminste niet al eerder gebeurd is.

De Ridder echter draagt niet alleen de medaille, hij verspreidt deze ook waar hij maar kan, alles naar gelang de omstandigheden waarin hij zich bevindt. De Wonderdadige Medaille moet het wapen zijn, het patroon, waarvan de Ridder van de Onbevleete zich bedient. Ook al heeft de Ridder te maken met een zeer slecht mens, als deze bereid is de medaille te dragen en er wordt vurig voor hem gebeden, dan kan bijvoorbeeld een goed woord, een boek of iets dergelijks voor een ommekeer zorgen. Denken we eraan dat de Onbevleete machtiger is dan welk kwaad dan ook.

Hoe komt het toch dat pater Kolbe zo'n groot vertrouwen stelde in een dergelijk uiterlijk middel? Dit hangt samen met de opzienbarende bekering van Alfons Ratisbonne, die we hiervoor verhaalden. In het jaar 1917 vierde men te Rome de 75e verjaardag van dit groot wonder. Toen broeder Maximiliaan Kolbe mediteerde over deze gebeurtenis, heeft hij de goddelijke ingeving gekregen om een Ridderschap ter ere van de Onbevleete op te richten en koos toen de Wonderdadige Medaille als beschermend en onderscheidend teken voor de toekomstige Ridders. Dit heeft hij later verteld aan een vriend en latere medestichter. Maar ook buitengewone feiten als bekeringen door de medaille, waarvan hij zelf getuige was geweest, droegen bij tot de keuze van de medaille als wapen.

Natuurlijk is het niet de medaille als fysiek voorwerp die dit soort gebeurtenissen teweegbrengt, maar het is de Onbevleete, die bijzondere genaden verbindt aan het dragen van de medail-

le. Het is dus aan te raden de medaille in grote aantallen te verspreiden, zowel onder kinderen als onder bejaarden, ook aan degenen die niet praktiserend zijn, die angst hebben te biechten, die spotten met religieuze praktijken of geloofswaarheden, die moreel gezien zijn weggezonden, of die buiten de Kerk een ketters leven leiden. Als men de medaille weigert aan te nemen, proberen we dan langs andere wegen toch deze op de gewenste plek te krijgen. De Onbevleete zal ons helpen!

Men vraagt zich wellicht af waarom men de Wonderdadige Medaille zou dragen als men geen lid is van de M.I. en of een kruisje of een andere medaille of afbeelding niet volstaat. We kunnen de navolgende redenen noemen:

1. De medaille is een bron van genade en O.L. Vrouw schept er een groot behagen in om voor de mensen, die zij als haar kinderen beschouwt, deze weldaden en genaden te verkrijgen; zij verlangt ernaar hen op een dag bij haar te zien in de Hemel. Maria is immers meer Moeder dan Koningin, zoals de H. Theresia van Lisieux zegt. En een moeder verlaat nooit haar kind, zelf niet als deze zich overgeeft aan het kwaad. Een moeder staat altijd klaar om te voorzien in de noden van haar kind, zelfs al is het volwassen.
2. De medaille is een zichtbaar teken van de weldaden van God. De medaille herinnert ons eraan te denken aan Maria, om tot haar te bidden, zodat zij de vreugde heeft om voor ons de weldaden van God te verkrijgen.
3. De Wonderdadige Medaille is speciaal door de Hemel gewild voor onze tijden. De maatschappij verwijderd zich meer en meer openlijk van God, het geloof wordt verbanen van openbare gelegenheden, het atheïsme en het materialisme veroveren de massa's. Tegen deze ontkenning van de hel en om ons niet te laten meesleuren in deze vloed van goddeloosheid, haat en geweld heeft God ons een middel gegeven dat binnen het bereik is van iedereen en dat een bron van genade is: de Wonderdadige Medaille. Ook al voelen we ons alleen, de medaille herinnert ons aan de aanwezigheid van Maria.
4. Jezus wenst ook de verheerlijking van Zijn zeer heilige Moeder. De medaille herinnert ons eraan dat Maria machtig is bij God wegens haar verdiensten en haar heiligheid. Zij is Moeder ja, maar ook waarlijk Koningin van de Hemel. Als wij haar dus aanroepen met het oog op het heil van onze ziel dan zijn we zeker verhoord te worden. Dragen we dus vol vertrouwen de medaille
5. Het gebedje op de Wonderdadige Medaille wijst erop dat de verheerlijking van de H. Maagd Maria gaat via het voorrecht van de Onbevleete Ontvangenis. In 1830, ten tijde van de verschijningen van Maria aan zuster Catharina Labouré, was dit dogma nog niet verkondigd door de

Katholieke Kerk. De medaille heeft waarschijnlijk een niet te verwaarlozen rol gespeeld bij het tot stand komen van dit dogma, dat op 8 december 1854 werd afgekondigd. De Hemel bevestigde als het ware dit dogma in 1858 toen Maria aan de H. Bernadette verscheen te Lourdes en zichzelf daar de Onbevleete Ontvangenis noemde. En Maria geeft de lof en verheerlijking die zij wegens dit voorrecht ontvangt en die door God ook gewild zijn, terug aan God, zoals zij getuigt in haar Magnificat. Zo verheerlijken wij God door Maria middels de Wonderdadige Medaille.

6. De Voorzienigheid heeft de medaille gewild als noodzakelijk wapen in de eindstrijd tussen Maria, de Vrouw van de Apocalyps, bekleed met de zon, en Satan. God zal uiteindelijk zegevieren door Maria en deze overwinning werd reeds aan Adam en Eva aangekondigd, toen God aan de slang voor-

spelde dat een Vrouw zijn kop zou verpletteren. Deze Vrouw is die van de Wonderdadige Medaille, waarop Maria afgebeeld staat met een slang onder haar voeten. Het dragen van de medaille is dus kiezen voor het kamp van de Vrouw van de Apocalyps, het is het willen afzien van de zonde met de hulp van Maria.

Laten we dus nadenken over de grootheid van dit hemels kleinood! Zijn we geen lid van de M.I. en dragen we geen medaille, dat we dan besluiten een medaille te gaan dragen, eventueel in overleg met onze geestelijk leidsman. En dragen we de medaille wèl maar is deze nog niet opgelegd, wat toch altijd beter is, dat we hiervoor dan een pater aanspreken. En zijn we wèl lid van de M.I. dan danken we voor alle gunsten die we als Ridder reeds hebben verkregen en vragen we aan O.L. Vrouw om de genade een steeds groter aantal zielen voor haar te winnen! Op naar de overwinning!

Marielle Verbeek

Bronnen:

- www.traditions-monastiques.com (11-3-19)
- De H. Catharina Labouré en de Wonderdadige Medaille uitgegeven door het secretariaat van de Vereniging van de Wonderdadige Medaille te Susteren

Het scapulier van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel

De voordelen van het dragen van een scapulier

Wat is een scapulier?

Een scapulier (van scapula = schouder) is een schouderkleed, een kleed, dat door sommige religieuzen boven het gewone ordekleed wordt gedragen en van de schouders langs borst en rug neerhangt. De scapulieren, die door de gelovigen worden gedragen, zijn, wat hun oorsprong en instelling betreft, niets anders dan de scapulieren van de religieuzen in kleinere vorm. De religieuze Orden willen namelijk, dat ook de gewone gelovigen de geestelijke gunsten van hun Orden kunnen gaan ontvangen. Zij hebben de gelovigen daarom de gelegenheid gegeven zich in te schrijven bij hun broederschappen (Derde Orden) en hebben hun vervolgens een uitwendig teken gegeven van deze geestelijke gemeenschap. Dit betreft het scapulier, dat uit twee lapjes bestaat, die door twee bandjes met elkaar zijn verbonden. Het ene lapje hangt op de borst en het andere hangt op de rug. De stof van de lapjes moet geweven wol of laken zijn en de kleur hebben die voor een scapulier is voorgeschreven. De vorm van een scapulier moet gelijkzijdig of langwerpige vierkant zijn. Het scapulier moet door de priester gewijd en opgelegd worden; het moet ook over de schouders worden gedragen. Het scapulier dient dag en nacht te worden gedragen.

De Priesterbroederschap Sint Pius X (FS-SPX) geeft bij het dragen van een scapulier door o.a. haar Derde Ordeleden de voorkeur aan het Scapulier van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel. Dit scapulier is immers door de H. Maagd Maria op 16 juli 1251 in Cambridge aan de H. Simon Stock, Generaal van de Karmelieten geschonken, waarbij zij werd omgeven door lofliederen zingende engelen. De H. Maagd Maria heeft hierbij de volgende woorden gesproken: "Ontvang, mijn dierbare zoon, dit scapulier van uw Orde als de livrei van mijn broederschap. Het is het bewijs van het voorrecht dat ik voor u en alle kinderen van de Karmel heb verworven: Wie in dit kleed sterft, zal van het eeuwig vuur bevrijd blijven. Het is een teken van zaligheid, een behoedmiddel in gevaren, een onderpand van vrede en eeuwig verbond".

Scapulier voorzijde

Voorrechten verbonden aan het dragen van dit scapulier

Wat zijn de voorrechten die aan het dragen van dit scapulier zijn verbonden? De H. Maagd Maria heeft het in feite al tegen de H. Simon Stock gezegd: “Wie in dit kled sterft, zal van het eeuwig vuur bevrijd blijven”. Behalve de genade van een zalige dood heeft Maria nog een ander bijzonder voorrecht beloofd aan allen die met het scapulier van Onze Lieve Vrouw van Karmel bekleed in staat van genade sterven. Namelijk een spoedige verlossing uit het vagevuur; vooral op zaterdag. Dit is de dag die door de R.K. Kerk aan Maria is toegewijd. Zo heeft Maria aan Paus Johannes XXII op 3 maart 1322 toegezegd dat zij al degenen die met het scapulier van de Karmel omkleed sterven “op de eerste zaterdag na hun dood” uit het vagevuur zal verlossen.

Welke voorwaarden moeten de gelovigen vervullen om deze beide voorrechten te verkrijgen?

Om een zalige dood te verwerven moeten de gelovigen:

1. Door een gevolmachtigd priester in de broederschap zijn opgenomen. Men wordt lid door het oplegging van het scapulier.
2. Met godsvrucht voortdurend – en zeker in het uur van de dood – het scapulier dragen.

Om spoedig uit het vagevuur verlost te worden wordt bovendien van de gelovigen geëist dat zij:

Maria en de H. Simon Stock

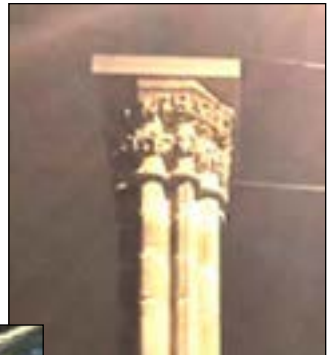
1. Kuis leven.
2. Dagelijks de kleine Getijden van Onze Lieve Vrouw bidden en – als dit voor gelovigen niet mogelijk is – zij de gewone vastendagen onderhouden en zich bovendien van vlees onthouden op iedere woensdag en zaterdag, behalve wanneer het Kerstfeest op één van deze dagen valt. Door het Breviergebed van de priesters en de religieuzen, alsmede door de kleine Getijden van Onze Lieve Vrouw, die sommige religieuzen volgens hun Orde regel dagelijks moeten bidden, voldoen de gelovigen aan deze voorwaarde.

Elke biechtvader, alsmede elke priester, die volmacht heeft het Karmel-scapulier te wijden, kan de verplichting van het bidden, het vasten en de onthouding, om geldige redenen, in andere goede werken veranderen.

Anne Louis Cammenga

Terugblikken

Op **zondag 3 februari jl.** vond de tweede bijeenkomst plaats van het JKI-Gerwen. Na de Mis en het eten heeft Pater De Clercq een korte en verdiepende presentatie gehouden over de preek van de dag: de vervolgingen in de eerste eeuwen van de Kerk. Hierna zijn zij met z'n achten naar het HUP sportcentrum in Mierlo gegaan en hebben daar twee uurtjes gebowld. Het was een geslaagde en gezellige dag!

In de nacht van **16 op 17 maart jl.** Stille Omgang in Amsterdam. Op het Rokin is een van de bewaarde zuilen van de Heilige Stede teruggeplaatst. Geloof werd geuit en eerherstel gebracht aan Jezus in H. Altaarsacrament!

Van **29 tot 31 maart jl.** verzamelden zich in een eeuwenoude abdij tussen de zonovergoten velden van Ophain-Bois-Seigneur-Isaac een honderdtal vrolijke gezichten voor een buitengewoon geslaagd, gelukkig, vrolijk gezinsweekend, gevuld met gelach en genade – een goddelijke knipooog naar de Laetare-zondag! Uit alle hoeken van de oude Nederlanden stroomden de gelovigen toe. De slaperige abdij met zijn prachtige kloostertuin en kapel werd plots gevuld met vrolijke kinderstemmetjes en ouders met alle verschillende accenten die onze Lage Landen rijk zijn, om broeders en zusters in het geloof beter te leren kennen. Nieuwe vriendschappen werden gemaakt door samen te spelen, te babbelen, te eten en te drinken. De zestig kinderen werden door de vrijwilligers begeleid in verschillende spelen en opdrachten, waardoor ze zowel het geloof als elkaar beter leerden kennen, terwijl de veertig ouders de gelegenheid hadden om te luisteren naar de voordrachten van Pater Bochkoltz over de naastenliefde in het gezin. Er werd niet alleen geluisterd, maar ook veel gesproken, ideeën over opvoeding uitgewisseld. Het gezamenlijk Rozenhoedje was zeer stichtend. Tijdens de aanbidding troonde de grote Kindervriend tussen Zijn beste vrienden, de kleine kindjes! Een prachtig gelegenheidskoor luisterde de Hoogmis op. De goede God stortte overvloedig Zijn genade uit! Fragmenten van het H. Kruis, een doorn van Zijn door-nenkroon en restanten van een eucharistisch mirakel konden vereerd worden. Er werd bericht over de H. Charbel en zijn wonderwerken. Allen zijn gesterkt naar huis teruggekeerd.

Op **zondag 3 maart jl.** bijeenkomst van de E.K.-kinderen in Leiden. Na de Hoogmis en het leerrijk gedeelte van de dag was er ook tijd voor ontspanning. De bowlingbaan was niet ver ... maar op de gang!

Op **zondag 7 april jl.**
Palmpaasstokken maken!

Bidden
van de
Kruisweg!

Op bezoek!

Jong geleerd is
oud gedaan!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees sportel!

Het verzameladres van de Schafkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Pagliarani, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Mei: Voor onze zuiverheid naar ziel en lichaam!

Juni: Voor de priesterroepingen en de trouw van de priesters!

Zalig de zuiveren van hart! David, Susanna, Thomas ...

Beste Kruisvaarders,

Een beer van een bullebak en een frisse jongeling (*1 Sam. 17*)

“Terebintental” ten westen van Bethlehem. Rond 1010 voor Christus. Twee legers. Aan weerskanten van het dal. Heidense Filistijnen tegen gelovige Israëlieten. Jesse stuurt zijn jongste zoon om eten te brengen aan zijn oudere broers, soldaten in het leger van Koning Saul. Net op dat ogenblik ziet die in het dal een boom. Van een vent! Met een boom. Van een lans! Die reus

van een Filistijn lacht het leger van het volk Gods uit! “Slappelingen! Niemand durft tegen mij te vechten!”

De jongeling is geschokt! Hij verschijnt vóór Saul: “Koning! We hoeven toch geen schrik te hebben van die bullebak? Ik, uw dienaar, sta klaar om op die gast te kloppen!” Saul: “Kerel, je bent toch veel te jong en geen beroepssoldaat!” Jongeling: “Maar ik ben getraind! Jarenlang heb ik de schaapskudden van mijn vader moeten hoeden. Telkens een beer of leeuw één van onze

schapen kwam wegslepen, heb ik het schaapje weer uit hun muil getrokken! Als een beer of leeuw zo dom was mij daarna aan te vallen, ben ik hun naar de keel gesprongen! En toegeknepen! Dood! Laat mij toch nu die brutale heiden aanpakken! Alstublieft ...” Saul: “Goed dan!”

De Filistijnse reus weet niet wat hij ziet: een knappe jonge snotneus komt op hem af met een herdersstaf! “Met een stokje?? Denk je misschien dat ik een hond ben?” De jonge kerel: “Ik kom in de naam van de ware God, die u net hebt staan uitlachen! God heeft besloten dat uw kop er vandaag áfgaat!”

“Wat??” In woeste vaart stormt de bullebak vooruit! De jonge kerel grijpt nu in zijn tas: een geheim wapen! Een slinger! Daarmee heeft hij op het veld al veel geoefend. Hij legt

er een steen in, zwiept met de slinger en ... wap!! De steen recht door het voorhoofd van de reus!! De jongeling springt erop, pakt het zwaard af en ... plof!! Reus letterlijk een kopje kleiner! Gejuich bij de Israëlieten! Paniek bij de Filistijnen! De frisse jongeling leidt de troepen! Een grote overwinning voor de gelovigen!

Wie zijn wel de reus en de jongeman? Goliath en ... David!

“Een koning naar Mijn Hart!” *(2 Sam. 2-7)*

Wat bijna niemand dan al weet: al vóór de veldslag heeft de rechter en profeet Samuel David tot koning gezalfd! Daaróm is David zo wijs en sterk! In het jaar 1004 sterft Saul en David volgt hem op.

David: een dappere soldaat en legerleider! vertrouwend op God overwint hij alle vijanden! De “onmogelijk in te nemen” vesting Jebóes: gekraakt! David maakt er de hoofdstad van het rijk van de gelovigen van: Jeruzalem!

David: een vriend van de goede God! Van jeugd af aan bidt hij, schrijft zelf gebeden en zingt ze, terwijl hij op zijn citer (iets tussen harp en gitaar) speelt. De Heilige Geest Gods leert hem die gebeden: de Psalmen. Tot vandaag bidden we ze!

David: een koning naar Gods hart! David haalt het enige Tabernakel (plaats waar de goede God op aarde op bijzondere wijze woont en zegent) van toen naar Jeruzalem: de Ark van het Verbond. En dan komt nog méér goeds: door de profeet Nathan laat de goede God weten: “David, zoon! Uit jouw nakomelingen zal Ik de Verlos-

ser (=Jezus) laten komen. Jij mag Zijn voorvader zijn!”

David: vrome, sterke koning en vriend van God! “Niets kan nog mis gaan”. Toch?

Wanneer koningen normaal ten strijde trekken ... (2 Sam. 1-11)

Chanoen, de nieuwe vorst van Ammon, maakt de boden van David belachelijk. Een gek! Dat betekent oorlog! Tegen het beste leger van West-Azië! Tegen het volk van God! David roept zijn bekwame legerleider: “Joab! Pak ze!” Joab: “Leidt u de troepen niet liever zelf, zoals altijd?” David: “Nee. Jij speelt dat ook wel zonder mij klaar.” Snel sluiten de troepen onder Joab de hoofdstad van de vijanden in: Rabát-Ammón (nu de hoofdstad van het land Jordanië: Amman). Die vestingstad kraken? Kán. Maar dat duurt langer. En kost veel soldatenlevens.

Wat doet Koning David intussen? Thuisblijven. Goed eten. Daar moe van worden. Middagdutje. Dan staat David van zijn bed op. Een wandeling op het platte dak van zijn paleis. Een prachtig uitzicht! Je kan van hier uit de hele stad zien! Half suffe David laat zijn oog door de stad dwalen ... Maar wat is dát??

“Hier kan niemand mij zien.” Zien, zien, zien ... (2 Sam. 7)

Aan de voet van het paleis: huisjes met tuintjes. Tuintjes afgesloten door een hoger muurtje. In die huisjes wonen de beste soldaten van de koning. Helden, die hun leven voor hun geliefde koning hebben gewaagd. Daaronder een dappere vreemdeling, bekeerd tot het ware geloof van het Oude Verbond: Uriáh, of “Uria(s)”, de Hethiet. Die soldaten vechten nu bij de stad Rabat-Ammon. Alleen hun vrouwen en kinderen (als ze die hebben) zijn thuis.

Het is een hete dag. De heel knappe vrouw van Uria, Batseba, gaat de tuin in. Ze vult een badkuip: “O wat zal dat heerlijk verfrissen!” Om je te wassen en te baden: liefst geen kleren meer. Dus ontkleedt de sierlijke Batseba zich ... En nu: heerlijk ontspannen in het bad ...

Maar is het muurtje hoog genoeg? Er is één plek, van waaruit je alles kan zien. Juist: het dakterras van het paleis! En dán ... valt het suffe oog van de koning toevallig op het verleidelijke: vorm en de mooie huid van Uria's vrouw ...

Kan gebeuren. Maar beter niet. Batseba had ook aan het paleis bóven haar moeten denken. Dus: bad liever binnen! En David? Wat als je zoiets ziet? Verder loeren en genieten? Neen dus! Zo sterk is bijna geen enkele man, zonder dat hij daarbij tot onkuisheid wordt bekoord! En wat doet de koning? Met zijn suffige kop kijkt ... en kijkt ... en kijkt hij ... Zijn geest en lichaam worden onrustig! Brand!

Wat doen? Kappen! Wegkijken! Daar weggaan! Aan iets anders denken! Werken of sporten!

En David? Hij roept zijn dienaars: “Wie is die vrouw?” De dienaars: “Batseba, de vrouw van Uria”. David: “Ga ze halen! Breng ze naar mijn slaapkamer!” ... Nee toch ...

“De ene afgrond roept de andere op ...” (Psalm 42, 8)

Terug thuis. Na haar ontvoering. Batseba voelt iets in haar buik. Ze stuurt een bode naar de koning: “Ik verwacht een kindje ...” Paniek bij David! Oeps! Straks komt het kind ter wereld en weet iedereen dat ik onkuis was! Dat ik ingebroken ben in het huwelijk van Batseba en Uria!”

David laat soldaat Uria van het front naar zijn paleis toe komen: “Vertel mij eens over het verloop van de strijd met de Ammonieten”. En Uria vertelt. Daarna beveelt Koning David: “Dienaars! Breng die goede soldaat van het lekkerste eten! En veel wijn!” Uria neemt ervan. Dan zegt David: “Ga nu naar huis, neem een bad, ontspan je een beetje!” Davids plan: “Als Batseba straks haar kindje krijgt, denkt iedereen dat niet ik, maar haar man Uria de papa is”.

De volgende morgen. Dienaars van David vinden Uria. In het portaal van het paleis. Op de harde grond. Slappend. David is verwonderd: “Waarom niet naar huis? Je hebt toch een zware reis achter de rug?” Uria: “Mijn heer! De Ark van God heeft nog niet eens een huis, een tempel! Veldheer Joab en alle soldaten slapen op de grond, in de open lucht. En ik zou het mij makkelijk maken, naar huis gaan en bij mijn vrouw slapen? Dat ga ik écht niet doen! Dat zou een slecht voorbeeld zijn voor de andere soldaten!” Mooie, edele, dappere soldaat Uria!

Plan van David mislukt. Ook de tweede dag. Nu schrijft David een brief aan Joab: “Stel Uria vooraan op! Waar het hevigst gevochten wordt en waar de sterkste troepen van de vijand de stadsmuur verdedigen! Trek je dan terug en geef Uria geen hulp! Hij moet sneuvelen (= gedood worden in de oorlog)!” Wat doe je nu “heilige” koning? “Vriend van God”? Gewéést! Iemand anders heeft je nu in zijn klauwen! De duivel! En de nietsvermoedende Uria vertrekt met de brief. Met zijn eigen doodsoordeel erin. En dappere man valt in de oorlog. En David? Trouwt met Batseba ... (Zoiets kan nu niet meer!)

Hoe verder met David? Door Gods genade bekeert hij zich, weent en treurt. Maar zijn leven lang kent hij geen rust. Een lieve dochter wordt onkuis geschonden. Vier zonen dood. Als straf ...

Hoe heeft de duivel uit een bijna heilig man een moordenaar van een onschuldige kunnen maken? Door de onkuisheid! Doordat David lui is geweest, teveel heeft gegeten en gedronken, zijn ogen niet thuis hield. Hij hield zijn hart niet rein. Hij kapte niet met de bekoring. Dan wordt ze groter en groter.

Weer frisse jonge mannen. Écht! (Dan. 13)

We springen even 360 jaar vooruit in de geschiedenis. Jeruzalem, mei van het jaar 605 vóór Christus. De stad omsingeld door de troepen van de machtige koning Naboekadnezar, koning van Babylonië (nu: Irak). Joodse Koning Jojakim moet hem de beste jongelingen uitleveren. Zo worden flinke, gelovige kerels als Azaria, Ananania, Misaël en Daniël meegesleept naar het hof in Babylon. Ze krijgen een goede behandeling. Maar: als ze niet de afgod van Babylon (Bel) vereren, dreigt hun de dood! Het kost hun lekker eten. Maar

ze word en gezonder! Erger: Azaria, Anania en Misaël worden in een vuuroven geworpen! Maar de goede God redt hun! Nu heeft koning Naboekadnezar eerbied voor die jonge mannen. Ze worden gerust gelaten en krijgen een grote vrijheid. In Babylon.

In het Heilig Land, in Juda is er intussen een nieuwe koning: Zidkia. Hij laat toe dat in Jeruzalem, zelfs in Gods Tempel, afgoden worden vereerd. In 589 waagt hij een opstand tegen de Babyloniërs. Op 29 juni 587 slaat het machtige Babylonische leger een bres in de stadsmuur van Jeruzalem. Zelfs de Tempel wordt leeggeroofd en in brand gezet! De Babyloniërs slepen bijna iedere Jood mee. Zo begint de Tweede Wegvoering. Waarheen? Naar Babylon.

Onfrisse oudere mannen. Twee

Gelukkig laat Nabokadnezar toe, dat belangrijke Joden een groot huis kunnen verwerven. De vromen komen er op de Dag des Heren samen om te bidden. Op andere dagen ook om recht te spreken. Zo in het grote huis met park van de aanzienlijkste: Joakim. Ook de edele jonge Daniël komt er. Hem valt iets vreemds op. Twee oudere rechters geven in rechtszaken vaak rijken gelijk. Dat zou kunnen rechtvaardig zijn. Maar: ze geven de rijken ook dan nog gelijk, wanneer alles erop wijst, dat de armere onschuldig was! En soms wordt die armere ter dood gebracht! Hmmm!!!

En nóg iets: soms worden mooie Joodse meisjes door één van die twee oudere rechters naar binnen gevraagd. Als Daniël ze dan later terugziet, kijken ze bang en ongelukkig. Ook raar!

Geweldig vroom. Omwerpend mooi

Rond het jaar 585. Joakim is een gelukkig man. Hij heeft een mooi gezinnetje. Zijn jonge vrouw Susanna is zeer goed opgevoed door haar ouders. Ze is zeer gelovig en praat vanzelf vol eerbied met de goede God. Ook haar kinderen voedt ze zelf goed op. Ze is niet alleen lief en goed, ze ziet er ook verrukkelijk mooi uit.

In de middagtijd gaat ze wandelen en uitrusten in het park van haar huis. Wat ze niet weet: die twee onfrisse rechters beloeren haar daarbij. Vanuit een schuilplaats. Ze krijgen “zin in haar”. Ze kappen niet! Ze willen niet naar omhoog kijken. Om toch maar niet aan God te

moeten denken! Ze voelen hoe hun geweten (= ons gevoel van wat goed en kwaad is) hun zegt dat ze met heel foute dingen bezig zijn. Luisteren ze? Neen! “We zullen die mooie vrouw krijgen!”

Een hete dag. Weer eens (Dan. 13)

En het kan heel heet zijn in de zomer, in Babylon. Wat doet Susanna dan? In het park van haar huis is ook een bad. Achter een hek met struiken. Normaal kan niemand je daar zien. Zoals gewoonlijk gaat Susanna met twee dienstmeisjes het park in. Ze gaat achter het hek en zegt: “Meisjes, ga olie en balsem halen en sluit de poort van het park, dan ga ik een bad nemen.” De meisjes gehoorzamen. Maar wat Susanna niet wist: in het afgesloten deel hebben zich de twee onfrisse rechters verstopt! Nu de dienstmeisjes weg zijn, springen ze te voorschijn: “Kom Susanna! Laat ons met jou doen wat we willen!” Ze bedoelen: haar onkuis aanraken, haar lichaam schenden! Ze bedreigen Susanna: “En als je het niet doet ... zullen we vertellen dat er een jongeman bij jou was en dat je daarom de dienstmeisjes had weggestuurd!” Onkuise schurken! Ze zijn er zeker van dat Susanna zal toegeven. Dat is hun bij vorige mooie meisjes en vrouwen ook gelukt.

Wat doet Susanna? Susanna zucht diep en weent: “Van alle kanten word ik bedreigd ... Doe ik wat jullie willen, dan wacht mij de dood! Dan heb ik God en mijn man verraden! Doe ik het niet, dan zullen jullie er alles aan doen om mij te doden. Maar liever val ik onschuldig in uw handen dan te zondigen tegen de goede God!” En dan

doet Susanna het beste wat ze kan: luid gillen! Om hulp roepen! Die twee “rotte knevels” gaan nu ook luid roepen! Ze overstemmen Susanna (= ze roepen luider)! Eén van hen duwt de poort van het park open.

Intussen komen alle bewoners van het grote huis naar buiten gerend, om te zien wat er gebeurd is. De “knevels” vertellen hun leugens! De bedienden blozen: “Onze goede meesteres Susanna zou onkuis geweest zijn?”

Kuise Susanna. Voor het gerechtshof

De volgende ochtend. Rechtszitting. Veel volk. De oude rechters staan er als aanklagers. Andere rechters leiden de zaak: “Laat Susanna halen, de dochter van Chelkia, de vrouw van Joakim!” En gehaald wordt ze. Ook haar kinderen en familie zijn er. Ze wenen. Susanna nog het meest. Maar dat zie je

nog niet. Een lichte sluier bedekt haar sierlijk gezicht.

Nu komen de oude schurken en heffen brutaal het sluiertje op. Dan leggen hun handen op haar hoofd. Tekenen van beschuldiging! Dan liegen ze: “Terwijl we alleen in het park wandelden, kwam zij met twee dienstmeisjes naar binnen, sloot de poort en stuurde de meisjes weg. Daarop kwam er een jongeman naar haar toe, die zich schuil had gehouden, en ze waren samen onkuis! De jongeman konden we niet pakken. Hij was sterker dan wij. Hij opende de poort en maakte zich uit de voeten! Maar deze hier konden we nog grijpen!”

Susanna weent en bidt ... De rechters vergaderen. Aan Susanna vragen ze niets. Dan komen de rechters te voorschijn: “Echtbreuk! Hierbij oordelen wij: Susanna moet ter dood gebracht worden!” Onmiddellijk wordt ze weggevoerd. Luid roept ze naar de

hemel; “Eeuwige God, die het verborgene kent en al alles weet, nog vóór het gebeurt! Gij weet dat ze mij vals beschuldigen! Gij weet dat ik niets van die boze dingen heb gedaan! En nu moet ik sterven ...”

Doet er dan niemand iets? Zijn er geen dappere mannen meer?

Een eerlijk gebed van een zuiver en bloedend hart ... De goede God helpt! Hij geeft de kracht aan een andere met een zuiver hart: Daniël. De jonge Daniël veert recht en roept: “Ik ben onschuldig aan haar bloed! Zonen van Israël! Gelovigen! Zijn jullie niet goed wijs?? Veroordelen jullie een gelovig moedertje, zonder verder onderzoek? Ga terug naar de rechtszaal! Zien jullie niet dat die twee schurken hier een vals getuigenis tegen Susanna hebben afgelegd??”

Het volk is onder de indruk! Iedereen keert terug naar de rechtszaal. De rechters (niet de twee schurken) vragen aan Daniël: “Neem plaats in ons midden! We zien dat God jou méér

inzicht heeft gegeven, dan jouw jonge leeftijd zou doen denken!” Daniël grijpt de kans: “Zonder die twee beschuldigers van elkaar af! Ik ondervraag hun afzonderlijk, zodat de één de ander niet kan horen en geen tijd meer heeft met de ander een leugen af te spreken!” En zo gebeurt het.

Daniël leidt het onderzoek. Hij roept hij één van de twee beschuldigers: “Je bent grijs geworden van de boosheid! Ik weet dat je als rechter schuldigen vrijgesproken en onschuldige mensen veroordeeld hebt! En nu wil je Susanna doen sterven? Welnu, als je haar écht betrapt hebt op onkuisheid, op echtbreuk, zeg dan: onder precies wat voor soort boom heb je haar samen met die “jongeman” gezien?” “Knevel één” antwoordt: “Euh ... onder een mastieboom ...” Daniël: “Mooi gelogen!” “Knevel één” wordt weggeleid.

Dan laat Daniël “Knevel twee” voorkomen: Afstammeling van Kanaän (heidenen) en niet van Juda (gelovigen)! De schoonheid heeft je verleid en de hartstocht heeft je hoofd op hol doen slaan! Toevallig weet ik dat je mooie gelovige meisjes hebt gedwongen om onkuis te zijn met jou! Ze hadden schrik van jullie twee! Maar met deze, met Susanna, hebben jullie pech gehad! Welnu: onder wat voor een boom heb je Susanna met die “jongeman” samen gezien?” “Knevel twee” antwoordt: “Hmm ... Euh ... Onder een steeneik!” Daniël: “Ook prachtig gelogen! Iedereen weet het nu! Jullie hebben jullie leugens met eigen mond bewezen!”

Hierop barst heel de vergadering los in luid gejuich: “Leve God, die mensen redt, die op Hem vertrouwen!”

Die twee boze, onkuise “rechters” worden gegrepen. Wat ze Susanna hebben willen aandoen, krijgen ze nu zelf! Ter dood!

Chelkia en zijn vrouw danken God luidop om de redding van hun onschuldige, zuivere dochter! En natuurlijk ook Susanna zelf, samen met Joakim, haar man, en al haar verwanten (familie)!

Wat mooi, dat Susanna niet heeft toegegeven! Kuise Susanna! Wat mooi dat een jonge ridder de moed had, te doen wat God wil: de zwakken beschermen! Tegen onkuise schurken. Moedige held Daniël!

Na Jezus en Maria: het scherpste verstand ooit! Rein brein?

En nu weer een sprong naar voor op de tijdslijn: 1829 jaar verder. Dus: het jaar 1244. Ná Christus. De jongste

zoon van Landulf en Theodora van Roccasecca in Zuid-Italië wil priester worden. Geen probleem. Maar Thomas, hun negentienjarige jongste, wil bij de geleerde nieuwe kloosterorde: de Predikheren of Dominicanen. Dat is een bedelorde: ze leven arm, van wat mensen hun vrijwillig geven. Dat vinden de ouders, maar vooral de broers, een schande: “Wij adellijken bedelen niet!”

Thomas schrijft naar de oversten van de Dominicanen. Die antwoorden: “De wil van de goede God gaat boven die van de ouders! Als de goede God jou roept, mogen zij jou niet hinderen! Kom naar Rome! We zorgen ervoor dat je vandaar naar Parijs wordt gebracht! Daar kunnen ze je niets meer aandoen en kan je aan de universiteit verder studeren.”

In Roccasecca wordt geklopt aan de deur van Thomas’ kamer. Geen ant-

woord ... Deur open ... “Alarm!! Hij is ontsnapt!! Waar is hij nu?” Eén van de broers heeft een idee: “Die Dominicanen hebben hier in de buurt geen kloosters! Dus moet Thomas naar het noorden onderweg zijn! En dan neemt hij zeker de weg naar Rome! Hij is te voet. Te paard zullen we hem vóór zijn!”

En Thomas is inderdaad allang te voet onderweg. En hij krijgt dorst: “Hoera: een waterbron!” Thomas rent er heen en schept water! “O wat doet dat goed!” Maar: “Wokk!!” Uit de struiken springen mannen boven op Thomas: zijn broers! Hier hebben ze op hem geloerd! “Hebbes!! Meekomen naar het kasteel van Monte San Giovanni Campano! De kamer in en de kamer op slot! Vergeet die bedelorde!”

Eens kijken wie “de langste adem” heeft! De maanden vliegen voorbij. Thomas verveelt zich niet: bidden, studeren, lesgeven. Aan zijn jongere zusjes. Na een jaar worden de broers ongeduldig: “En? Al op betere gedachten gekomen?? Zeg dat je die idiote bedelorde laat vallen!” Thomas, de “Stille Os”, geeft geen krimp! De broers komen nu op een duivels plan. Ze gaan een knappe vrouw halen. Maar een zeer onkuise! Ze heeft al vele man-

nen “tot val” gebracht. “Leuk!” denkt ze, “die jongere broer krijg ik ook nog wel!” Deur van Thomas open, wijf binnen, deur weer op slot. Het “wijf” pakt de jonge kerel onmiddellijk aan met haar brutale kunsten! Thomas krijgt wel iets teveel van haar huid te zien! In de jonge man ontvlamt de gevaarlijke bekering!

Sterk zijn Thomas! Is hij het? Thomas snelt naar de haard. De open haard. In het haardvuur ligt een pook, om het vuur aan te wakkeren. Witgloeiend aan het ene uiteinde. Thomas pakt het andere uiteinde bij het handvat en stapt met de heet gloeiende kant richting verleidster! Die krijgt de verdienste paniek: “Ie-ie!!!! Heeeeeelp!!!” De verschrikte broers doen open. Het wijf vlucht naar buiten!

De broers zien Thomas met de pook in de hand en met vastberaden blik: hij is sterk gebleven! Als beloning geeft de goede God hem de genade, dat hij nooit meer onkuis zal worden bekoord! En dat broers en ouders hun verzet opgeven. Op naar Parijs: studeren, schrijven, lesgeven. Na Jezus en Maria: de slimste bol ooit! Ook dankzij zijn reinheid. De naam van het reine brein: de heilige Thomas van Aquino.

**“Maar voor mij is het te laat ...
Voor mij is er geen weg terug ...”
Zeker??**

Heb je nog het “Informatieblad, De Kruisvaarder“ nummer 294, van mei 2017? Tussen bladzijden 20 en 30. Monica weent om haar zeer begaafde, maar trotse en onkuise zoon: Augustinus. Monica kan hem wel overhalen naar de preken van de heilige bisschop

van Milaan te luisteren: Ambrosius. En Augustinus ziet in: “Ja, hij heeft gelijk! Het katholieke geloof is wáár! Eigenlijk moet ik mij bekeren en kuis gaan leven. Maar ik kán niet! In kan geen nacht zónder! Voor mij is het te laat ...” Die gedachten komen van de hel!

Maar dan geeft de goede God aan Augustinus het idee: “Anderen, die minder begaafd zijn dan ik konden het wél. Waarom het niet proberen?” Ambrosius doopt Augustinus. En wég zijn twijfel en ontmoediging! Er komen nog gevechten, maar de eerst zwaar onkuise Augustinus wordt ... rein! Het kán dus! Met Gods kracht en veel dappere wil!

“Zalig de zuiveren van hart!”
(Mt. 5, 8)

Kwetsbaar. Kwetsbaar zijn jongens, meestal zo vanaf dertien jaar. Wees maar zeker dat de vijand aanvalt met onkuise inbeeldingen en beelden! Met schunnige of verleidelijke prentjes,

filmpjes, vuile praat. Maar ook door meisjes en vrouwen, die hun lichaam tussen hals en knieën te veel tonen.

Sommige meisjes en vrouwen denken: “Wat mooi is, mag gezien worden!” Euh ... ja, behalve als het om huid tonen gaat, aan mensen, waarmee je niet getrouwd bent. Een jongen of man kan twee dingen worden: onkuis monster of beschermende ridder! “Knevel” of Daniël! En meisjes en vrouwen kunnen helpen: netjes en mooi gekleed, of uitdagend.

Maar kwetsbaar zijn ook vrouwen, meisjes, kinderen. Kwetsbaar vooral door mannen, die niet hebben geleerd “Neen!” te zeggen tegen de bekoring, die niet zo sterk waren als de jonge H. Thomas van Aquino.

Maar hoe kan je kuis, rein, zuiver blijven of worden? Nu: “blijven” is makkelijker dan “worden”. Wie “gevallen” is, wordt makkelijk slaaf van de onkuisheid. En tóch kan hij of zij terug!

Voor de reinheid: hier de vijf hoofdwapens:

1. Gebed: elke morgen en avond: drie Weesgegroetjes. Niet aframmelen, maar smeken! De reine Maagd en Moeder Maria kán en wíl ons de kracht van bij God halen! Vertrouw en bid!
2. Biecht: door het Sacrament van de Biecht doet Jezus, de Goede Herder, met ons zoals de Vader in de gelijkenis met de Verloren, maar teruggevonden Zoon (*Lc. 15, 11-24*): hij schenkt weer het beste kleed (schone ziel), een ring (nieuwe kracht om zuiver te leven), nieuwe schoenen (stevigheid, weten wat doen). En dan is er feest (verlost van de zonde)!
3. Reine blik: de H. Job sprak: “Ik heb een verbond met mijn ogen gesloten: niet kijken naar een maagd!” (*Job, 31,1*). Ik moet niet alles willen zien! Niet doen zoals David toen hij suf en gevaarlijk nieuwsgierig van zijn dakterras naar beneden loerde. Nooit!
4. Werken en onder de mensen zijn: bij wie goed bezig is, bij wie met zijn lichaam werkt of sport, bij wie onder de mensen is, heeft de bekoring niet veel kans!
5. Als de bekoring tóch komt, bijvoorbeeld als je moe in bed ligt: niet bang zijn of opgeven, maar plezier hebben aan het gevecht! Zoals de H. Thomas met de gloeiende pook! Je kan je voorstellen dat je soldaat bent, met een machinegeweer, in de loopgraaf. De vijanden vallen aan, in massa! Dus

slim zijn: de “luchtmacht” opbellen: “Jezus, Maria, Jozef, engelen! Bombardeer ze! Wat er dan nog doorbreekt, maai ik zelf neer!” Of zoiets. Je kan je ook voorstellen dat je het aambeeld van een smid bent. Hoe meer de hamer (de bekoring) erop klopt, hoe sterker het ijzer van het aambeeld (mijn gesterkte ziel) wordt! “Kom Jezus, wij samen tegen die domme bekoring! We zullen eens zien wie de sterkste is!”

En voor alle beproefden, maar die tenminste met deze wapens blijven vechten tegen de onkuisheid: wees gerust: op een dag komt het loon: rust, vrijheid, vrede ...

In mei, maand van de reine Maagd Maria, bidden en offeren we, dat we allemaal rein, zuiver van hart en lichaam mogen blijven (of worden). In juni, maand van de priesterwijdingen, bidden en offeren we om nieuwe en goede priesters, zusters en broeders. “Zalig de zuiveren van hart!”

Pater Koenraad Huysegems

Mientjes gezegende hand

Een verhaal

Och, Mientjes broertje, Wim was zo ziek! Zomaar ineens heel ziek geworden, op een dag, dat hij uit de school kwam. Hij moest dadelijk naar bed en zijn moeder was bang: hij zag zo bleek en keek zo droevig; hij had zeker veel pijn. De dokter moest nog dezelfde avond komen, die keek ook heel bedenkelijk en zei zacht iets tegen moeder, die ervan schrok, want het was iets heel erg.

Wim moest over een week zijn Eerste H. Communie doen, met Mientje tegelijk. Ze waren al volop aan het leren in de voorbereiding van de pastoor, en ze waren ook in de school bij de broeder en de zuster. Ze leerden allebei zo goed, en ze baden zo goed, want ze wensten allebei de Eerste H. Communie te doen en hun harten heel mooi klaar te maken voor Jezus. Ze waren blij en vader en moeder ook. Ze verlangden allen naar het grote feest, eerst 's morgens feest in de kerk, feest in het hart wanneer Jezus er in zou komen, en dan ook feest thuis. O wat zou dat heerlijk zijn!

En nu – zo ineens ziek, erg ziek! Zou Wim zijn Communie wel mee kunnen doen? Zou hij wel beter zijn?

Toen Mientje de andere morgen naar school ging, wisten het de jongens en meisjes allemaal al, dat Wim erg ziek was. Eén zei er, dat hij heel, heel erg ziek was en dat hij misschien wel dood

zou gaan. Daar schrok Mientje erg van! Zou het zo erg zijn? Ja, ze mocht niet bij Wim komen om te praten of te spelen. Het was stil in huis!

Treurig ging Mientje alleen naar school, en alleen naar de catechismus. Ze had geen zin in spelen. En op school kon ze niet goed leren, want ze dacht zo dikwijls aan Wim thuis! Zelfs in de voorbereiding kon ze zo goed niet meer opletten. Maar toen de zuster van Jezus vertelde, van Jezus, die zo goed was voor de mensen, toen hij nog overall rondging om te preken; die de zieke mensen beter maakte, die een jongen die al dood was en begraven zou worden, ineens levend maakte, toen luisterde ze wel, en ze keek de hele tijd strak naar de zuster. En ze dacht opeens: Jezus kan Wim ook wel beter maken, en moeder heeft er ook al om gehuild

– maar, Jezus komt niet meer rond, bij ons door de straten, Jezus is al lang in de hemel, zo hoog! zo ver!

In de catechismusles vroeg de pastoor aan Mien: “Waar is Wim?” Mien vertelde het aan de pastoor en ze kreeg de tranen in de ogen. “Och, dat is jammer!” zei de goede pastoor. “We zullen voor hem samen bidden, dat O. L. Heer hem maar gauw beter maakt, dan kan hij de Eerste H. Communie nog met jullie mee doen.” Ze baden samen voor Wim.

De pastoor leerde hen voor de Eerste H. Communie: van Jezus, die op het altaar woont, die uit de hemel komt, en dag en nacht bij de mensen wil blijven, verborgen achter het gouden deurtje van het tabernakel. De pastoor vertelde, hoe Jezus was, dat Hij heel graag bij hen in hun hartje wilde komen, dat Hij luistert naar het bidden en vragen en ze ook alles wil geven, wat goed voor hen is. Ze moesten daarom dikwijls naar de kerk gaan en naar het altaar kijken en dan goed bidden. Jezus houdt zo veel van de mensen en van de kinderen; maar veel mensen vergeten Jezus en komen niets vragen ....

O wat luisterde Mientje! Daar had ze het nu; Jezus was nog wel hier, daar in de kerk, op het altaar – dat wist ze eigenlijk wel, maar daar had ze nog nooit zo aan gedacht. Jezus luistert naar de mensen, naar wat ze komen vragen, en Hij geeft ze het ook graag, Jezus is zo goed ...

Mientjes hart werd er blij om. Ze dacht: als al die kinderen hier bidden en ook ik voor Wim, dan zal Wim wel beter worden, dan zal Jezus hem wel genezen. Ja, ja, Jezus zou wel luisteren,

de pastoor had het gezegd en die wist alles van Jezus.

Blij ging Mientje naar huis en ze vertelde alles aan moeder. En moeder zei het ook – nou, dan zou Wim toch wel beter worden.

En iedere dag baden de kinderen voor Wim, en Mientje zelf wel tien keer. En ... Wim bleef ziek.

Waarom luistert Jezus niet? In de kerk bad ze toch het best van allemaal, daar was Jezus toch en ze was er zo dicht bij ...

Maar graag zou ze nóg dichter bij Jezus geweest zijn, vlak erbij, vóór, bij het altaar, bij het gouden deurtje. Maar al die mensen in de kerk – nee, nu durfde ze niet. Maar straks, wanneer de school uit is, wanneer al het volk weg is. – Ja, dan zou ze het doen.

En toen de school uit was, liep ze stil naar de kerk – maar, ach de grote deur was gesloten. Wanneer zou ze het dan kunnen doen?

Nog een paar dagen en dan was het grote feest van de Eerste H. Communie – en Wim was nog ziek, heel erg ziek!

Maar Mien zou naar Jezus, recht naar Jezus, het moest. ‘s Avonds was het Lof. Na het Lof zou ze in de kerk blijven, tot heel de kerk leeg was. Zo deed ze ook; de mensen gingen na het Lof weg, maar daar bleven er nog wat bidden, enkele vrouwen, heel lang – op een gegeven ogenblik vertrokken die. Mientje dacht: ja, gaan jullie maar, allemaal. Maar de koster, daar vóór, die liep bij het altaar op en neer met bloemen en kaarsen en tapijten. Wanneer zou die toch gaan?

Eindelijk gaat hij heen. Zou hij nu wegblijven? Ze wacht nog even. Ja, nou blijft hij weg. Zachtjes sloop Mientje naar voren. Ze kwam voorbij het beeld van O. L. Vrouw en ze bidt: O. L. Vrouw help mij en bid mee bij Jezus. En ze ging heel vooraan. Daar woont Jezus, op het altaar, in het heilig tabernakel!

Maar – mag ze daar wel komen? Daar komt alleen de pastoor. Nee, de misdienaars toch ook – en ze is wel zo braaf als de misdienaars. En Jezus is zo goed.

Nu was ze al bij het altaar, bij de trappen. Zou Jezus thuis zijn? Hij is er altijd. Zou ze hardop vragen? Nee, liever zachtjes; maar dan moet ze nog dichter bij het gouden deurtje kunnen. En dan eerst kloppen. Maar ze kan er niet aan, het altaar is te hoog. Ze kijkt rond of ze niets ziet, dat haar kan helpen. Daar staat het kleine bankje. Zachtjes haalt ze het, dat mag wel. Ze klimt er op; nu kan ze erbij. Zachtjes en heel eerbiedig tikt ze met haar bevend handje tegen het gouden deurtje. Ze hoort niets. Nog eens klopt ze en zegt zachtjes: “Jezus, Jezus, lieve Heer!”

En die goede Jezus had alles gezien en gehoord en zacht, als een goede vader vroeg Jezus: “Wat is er, kindje?” Nu was Mientje ineens heel blij, omdat Jezus luisterde, en dadelijk zei ze: “O, Jezus, maak mijn broertje toch beter, die is zo ziek, moeder is bang, dat hij dood zal gaan!” Jezus antwoordde: “O, kindje uw broertje zal niet dood gaan, maar zachtjesaan zal hij beter worden. Zeg dat maar aan je moeder”.

Ha, dacht ze, Wim zal beter worden. En ze wilde al gaan. Maar Wim moest heel gauw beter worden, en ze

zei: “O, Jezus, zal hij morgen beter zijn?” – “Morgen nog niet, hij zal heel zachtjesaan beter worden.” – “Maar, Jezus over drie dagen moet hij zijn Eerste H. Communie doen, zal hij dan beter zijn?” – “Nee, dat is nog wat te gauw,” zei Jezus.

Dat viel Mientje tegen. Maar Jezus kon toch alles. Wacht, ze zou het Hem vragen. “Och, goede Jezus maak hem toch eerder beter. Maak hem maar dadelijk beter.” En omdat Mientje bleef vragen, zou Jezus het ook doen; en Hij zei: “Ja, je mag hem zelf beter maken!”

“O Jezus, dat kan ik niet, de dokter kan het ook niet en moeder ook niet,” zei Mientje.

“Ik zal je helpen, en dan kan je het wel. Leg je hand daar op het altaar, Ik zal je hand zegenen, en dan moet je die gezegende hand op je broertjes hart leggen en even bidden, en dan is hij beter, dadelijk.”

Mientje deed het; heel eerbiedig legde ze haar hand midden op het altaar en toen voelde ze opeens iets in haar hand; dat was de zegen van Jezus; die had haar hand kracht gegeven om haar broertje beter te maken. Nu was Mientje gelukkig. Ze bedankte de goede Jezus, en toen ging ze dadelijk naar huis, om haar broertje te genezen. Onderweg hield ze haar heilige hand verborgen onder haar schort: ze wilde het niemand laten zien.

Thuis ging ze recht naar haar broertje. O, die lag zo bleek in zijn bed. Niemand was er in de kamer. Zachtjes ging ze naar zijn bed. Wim lag daar met zijn ogen half toe, omdat hij zo erg ziek was, maar hij sliep toch niet; hij kon

niet slapen, hij had al zo lang niet meer geslapen. En nu zijn zusje kwam, keek hij nog niet eens.

Maar Mien legde heel zachtjes haar gezegende hand op broertjes hart en bad even. Toen voelde ze iets uit haar hand gaan, en haar hand was weer gewoon. Ha! nou zou broertje ineens beter zijn! Ze keek, of broertje niet ineens uit zijn bed zou springen, en blij roepen: Ha, ik ben beter!

Maar – niets, niets. Wim deed zijn ogen helemaal dicht. Mientje keek, keek. Broertje lag zo stil, heel stil. Zou hij dood zijn? Zou Jezus het niet hebben gedaan?

Ze luisterde – ze luisterde met haar oor dicht bij Wims mond. Nee, dood was hij niet, hij ademde rustig. Stil ging Mientje de kamer uit. Ze vertelde aan niemand iets, want ze wist zelf niet hoe het was. Maar Jezus had het toch gezegd. Dan zal Jezus er wel voor zorgen, dacht ze.

En bij haar avondgebed, bad ze nog eens flink voor Wim en ze zei: “O Je-

zus, U hebt het gezegd, mijn broertje zal beter zijn!”

Toen hoorde ze moeder blij tegen vader zeggen, dat Wim, goddank, sliep, echt sliep, heel rustig, en vader zei ook: goddank!

En Mientje dacht: ha, nou is het zeker!

De andere morgen, na haar morgengebed vroeg ze aan moeder, of Wim beter was. Maar moeder zei: “Dat gaat zo gauw niet, maar hij heeft de hele nacht toch al goed geslapen, dat is een goed teken. Hij kan niet zo maar ineens beter zijn”.

Juist had moeder dat gezegd of daar werd op de deur geklopt, zachtjes, tik tik! toen hard, bons bons! – en de deur vloog wijd open en ... Wim sprong binnen, met zijn armen omhoog zwaaiend en riep hardop: “Ha, ik ben beter, helemaal beter!”

Moeder schrok, ze greep Wim vast. Mientje riep: “Ja ja, goddank, helemaal beter, hoera!”

Maar toen moeder hem goed aankeek, zag ze zijn heldere, blinkende

ogen; en zijn lippen waren weer fris rood en zijn wangen ook, en heel zijn gezicht zag er heel gezond uit. En ze vroeg: “Ben je echt beter, Wim?”

“Wel ja, moe! kijk maar!” riep Wim, en hij sprong uit moeders armen en danste door de kamer. En Mien dans- te mee. En moeder kreeg de tranen in de ogen. Zó blij was ze. En nu geloofde ze het ook; en ze vroeg weer: “Wanneer ben je toch beter geworden?” – “Ik weet het niet, maar ik ben echt beter, hoor!” Mien zei: “Wel, O. L. Heer zal hem vannacht beter hebben gemaakt”. Ze keek naar haar hand. “Want wij hebben zo goed gebeden!” – “Ja,” zei moeder, “dat geloof ik ook, want anders kan het niemand hebben gedaan”.

Maar moeder wist toch niet, hoe dat zo gauw was gegaan: gisteren nog erg ziek en nu zo gauw helemaal beter. “En

ik ga naar de Catechismus!” riep Wim. “Nee,” zei moeder, “je mag nog niet buiten komen.” “En mijn Eerste Communie dan, moeder?” “Die doe je dan wat later.”

Dat was erg voor Wim, nog zo lang wachten, en hij zei: “Ik ben sterk genoeg, laat me maar gerust gaan”. En Mien wist, dat Jezus hem helemaal beter had gemaakt en dat Jezus wilde, dat hij zijn Eerste Communie ook mee zou doen, en daarom zei ze: “Als O. L. Heer hem zo goed beter heeft gemaakt en zo sterk, dan kan hij ook goed mee naar de voorbereiding gaan, moeder!” Maar moeder zei: “Ik durf niet, nee, nee”.

En Mien zei weer: “Gerust moe. O. L. Heer zal hem wel beter houden”. Toen dacht moeder; dat is waar en ze keek Wim nog eens aan en ze zag dat hij zo flink eruit zag, en ze zei: “Als je heel voorzichtig bent buiten, dan mag je het proberen”. Wat waren Wim en Mien blij! En een tijdje later stapten ze allebei de straat op, om naar de voorbe- reiding te gaan.

En de jongens, die hem op straat za- gen, riepen: “He, daar is Wim!” Ook de pastoor zei: “Wat zie ik daar? Willem? Wat! ben je al beter?” “Ja, zei Wim, he- lemaal beter, meneer pastoor.” “Wan- neer ben je beter geworden?” “Deze nacht, meneer pastoor.”

En de pastoor zag, dat hij er zeer goed uitzag en dacht: dat is aardig; gis- ter nog zo ziek en nu zo gauw beter; maar misschien dat O. L. Heer hem gauw beter heeft gemaakt. En hij nam Wim bij de hand en hij liet hem aan de andere jongens zien, en hij zei: “Hier

is Wim al, jullie hebben goed gebeden, en nu zullen we samen bidden en Wim ook, om O. L. Heer te bedanken. En nu kan hij zijn Eerste H. Communie ook nog meedoen”. De jongens keken naar Wim – maar niemand wist precies, hoe dat Wim zo gauw beter was geworden.

De pastoor leerde de kinderen weer over Jezus. Dat Jezus de mensen zoveel goede dingen gaf; dat Hij zichzelf gaf bij de H. Communie; en dat zij O. L. Heer in hun hart zouden krijgen. Verder dat ze Jezus dankbaar moesten zijn, Hem dikwijls moeten bedanken en Hem iets teruggeven voor alles wat Jezus gaf. En wat moesten ze aan Jezus geven? Geen geld of goed. Nee, Jezus had het liefste hun hart, hun mooie harten, die veel van Hem hielden, en veel voor Hem wilden doen.

Wim had het best geluisterd van allemaal. Toen Mien en Wim naar huis gingen en dicht bij de kerk waren, zei Mien: “Kom, we moeten Jezus gaan bedanken, dat Hij je zo gauw beter heeft gemaakt.” – “Ja zeker,” zei Wim. Maar toen ze heel dicht bij de kerk waren, zei Mien zachtjes: “Weet je, wie je beter heeft gemaakt?” Wim antwoordde: “Ja, O. L. Heer”. “Inderdaad,” zei Mien, “maar weet je ook hoe?” Dat wist Wim niet. Maar Mien zei: “Met deze hand”, en toen vertelde ze alles van Jezus op het altaar en de gezegende hand en Wim geloofde het.

Samen gingen ze Jezus bedanken en gaven Hem hun harten; dat was het

beste, wat zij Jezus konden geven, had de Pastoor geleerd.

Moeder was zo gelukkig toen ze zag, dat Wim weer even gezond thuis kwam. Maar toen Wim zei, dat Mien hem beter had gemaakt met haar gezegende hand, toen was ze nog gelukkiger en ze dankte Jezus met haar hart. Ze maakte een kruisje op Miens hoofd en zei: “Jij bent mijn beste kind, maar ook het beste van Jezus geloof ik”.

O, wat hebben die twee, Mien en Wim, nog vroom gebeden, die twee laatste dagen nog, en hun hart voor Jezus prachtig klaargemaakt! Op de morgen van de grote dag, toen Jezus voor de eerste keer bij Mien en Wim in hun harten kwam, o wat was het toen feest daarbinnen. Wat waren ze blij, dat ze Jezus in hun harten hadden ontvangen, en Jezus was blij, dat Hij bij zulke brave, heilige kinderen was. En Jezus zegende nu niet hun handen, maar hun harten. En allebei bedankten ze de goede Jezus, dat Hij Wim zo gauw beter had gemaakt. Ze beloofden aan Jezus als brave kinderen altijd veel van Hem te houden en nooit kwaad te doen. Jezus luisterde weer, wat ze Hem zeiden en vroegen, en Hij gaf hen alles, wat goed voor hen was.

Toen ze zo braaf en heilig hun Eerste H. Communie hadden gedaan, toen was het thuis ook feest, ja groot feest, bijzonder ook omdat Wim er bij was.

Uit: Sprookjes en vertelsels voor de Roomse jeugd, door M.C. Versteeg, 1926, Tilburg

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens,
het Puntje van mei en juni is:

Elke dag het Rozenhoedje bidden!

Beste Kruisvaarders,

Koning Alfonso, heer over een Spaans vorstendom, wenste dat al zijn dienaren de Moeder Gods zouden eren. Hij verlangde in het bijzonder dat zij elke dag het Rozenhoedje zouden bidden. Een goede zaak! Als teken dat ook hij O.L. Vrouw vereerde, droeg koning Alfonso een Rozenkrans aan zijn wapengordel. Maar ... dit werd al snel slechts een uiterlijke teken ... na een korte tijd vergat de koning immers zijn dagelijks Rozenhoedje te bidden en stak meer tijd in het regeren van zijn koninkrijk of hield zich liever bezig met riddertoernooien en de jacht.

Op een dag echter werd de koning ziek. Jammerlijk genoeg had de monarch reeds het bewustzijn verloren, voordat hij zijn laatste Biecht kon spreken. Bij het aanbreken van de avondschemering kondigde de rijkskanselier zelfs aan, dat de monarch reeds de eeuwigheid was binnengetreden. In werkelijkheid echter was de koning slechts schijndood. Alfonso zag in een visioen hoe hij voor de rechterstoel Gods geslept werd. Hij hoorde hoe de duivels hem beschuldigen van vele misdaden, waardoor de

weegschaal van de rechtvaardigheid naar de hel neigde. Maar net toen Christus koning als rechter Alfonso tot het eeuwige vuur wilde veroorde-

len, trad de allerheiligste Maagd Maria naar voor en sprak: *“Mijn Zoon, wacht! Ik heb nog iets op de weegschaal te leggen!”* Maria nam haar Rozenkrans en legde die bij de goede werken. De balans sloeg met een zware plof over naar de goede kant. Dan sprak Maria met haar goddelijke Zoon en richtte zich tenslotte tot koning Alfonso: *“Ik heb van mijn Zoon verkregen, voor de kleine moeite die u hebt gedaan, door de Rozenkrans bij u te dragen, dat uw leven op aarde met enkele jaren zal verlengd worden. Gebruik ze goed, ga terug en bid ook mijn Rozenkrans!”* De koning werd wakker in zijn bed. Iedereen schrok. Alfonso riep uit: *“Gezegend zij de heilige Rozenkrans van de Maagd Maria!”* Sindsdien bad de koning heel trouw elke dag zijn Rozenhoedje.

Beste Kruisvaarders, misschien is het met ons net zo gesteld, zoals de H. Grignon ons over koning Alfonso vertelt: wij dragen de Rozenkrans als goede Katholieken wel bij ons ... maar we bidden hem te weinig ... of zelfs helemaal niet! Nochtans leren we uit het verhaal dat de Rozenkrans een belangrijke zaak is. Onze Lieve Vrouw heeft het graag en ze kan er grote dingen mee bewerken. Het bid-

den van de Rozenkrans zou dus een werkpuntje voor ons kunnen zijn. Ja, het ideale Puntje voor de Mariamaand mei! In de maand mei moeten we O.L. Vrouw immers nog meer vereren dan we gewoon zijn.

Beste Kruisvaarders, is het wel nodig zoveel tijd aan O.L. Vrouw te besteden? De protestanten beweren dat wij, katholieken, Maria niet – of niet zo innig mogen vereren. Ze zeggen: *“Als jullie de Moeder van God zo vereren, dan zullen jullie haar Zoon vergeten!”* Beste kruisvaarders, wie heeft er ooit zo een dwaasheid gehoord? Maria zou Jezus in de weg staan! Neen, in werkelijkheid gaan wij tot Jezus’ Moeder om des te beter bij Jezus te geraken. Maria zal ons niet van Jezus doen vervreemden, zeker niet! Integendeel, veel meer schenkt ze ons haar goddelijk Kind, net zoals Maria Jezus aan de herders en wijzen te Bethlehem toonde. De wijzen uit het oosten vonden Jezus bij Zijn Moeder! Hadden ze Maria niet gevonden, dan ook Jezus niet!

We moeten Hém vinden bij háár. In geen geval zal de Mariadevotie ons dus van Christus weghalen.

Zo is het ook met de Rozenkrans. Bij elk tientje bidden we wel enkele Wees-gegroeten tot Maria, maar tegelijk overdenken we ook een stukje van het leven van Jezus (Zijn geboorte, Zijn lijden, ...) of iets dat mogelijk was door de verdiensten van Jezus (hemelopname van O.L. Vrouw, neerdaling van de H. Geest, ...). We overwegen er ook hoe Christus de deugden beoefent en ons leert. Het klopt dus, Maria brengt ons tot Jezus! Prachtig niet?

Soms lachen de onwetende mensen met de Rozenkrans. Zij zeggen dat enkel oude, bange vrouwtjes de Rozenkrans bidden. Maar dat is niet zo! Zo bijvoorbeeld de beroemde Oostenrijkse soldaat en veldmaarschalk Radetzky (†1858). Hij zat eens in zijn legerkamp bij Milaan. Plotseling zag hij hoe zijn soldaten van de grond een Rozenkrans oprapten en er de spot mee dreven. *“Waarom lachen jullie?”* vroeg Radetzky. *“Wel, we vonden hier een Rozenkrans en wij zouden wel eens willen weten wie die bijgelovige angsthaas in ons leger is! Wie is er zo een bangerik dat hij de Rozenkrans moet bidden?”* Toen werd de 91-jarige veldmaarschalk kwaad. Hij sprak: *“U wilt weten van wie die Rozenkrans is? Hier ermee! Ik, die 72 jaar onafgebroken in heel Europa veldslagen heb geleverd, ik de zogeheten angsthaas, heb hem verloren. Hij is van mij en ik bid die elke dag. Hij geeft me moed, kracht en bescherming ... en de overwinning!”*

Volgend verhaal getuigt van de bescherming welke wij van O.L. Vrouw zullen ondervinden indien wij trouw het Rozenhoedje eren en bidden. Een soldaat van de Tweede Wereldoorlog lag gewond in het hospitaal. De verpleegster vond in zijn binnenzak een los tientje van de Rozenkrans. Ze sprak glimlachend: *“Die heeft zeker ook de oorlog meegemaakt!”* Fier vertelde de soldaat: *“Ja zeker. Ik werd met vier andere kameraden aangeduid om een gevaarlijke missie uit te voeren. Iedereen was bang. We zouden allen kunnen sterven. Ik begon te bidden en kreeg moed. Mijn kameraden zagen het en wensten elk een stukje van mijn Rozenkrans. Mijn moeder had immers gezegd dat Maria iedereen die haar Rozenkrans eerde, haar bescherming zou ondervinden. Ik gaf aldus ieder mijn vier kameraden een tientje. Ik verzeker u: Niets of niemand kon moediger*

*de strijd doen ingaan dan dit paar-
lensnoer! En zie! Ondanks de vele
vijanden werd niemand van ons ge-
dood! Onze missie was een succes
dankzij de bescherming van O.L.
Vrouw!”*

Ja, beste Kruisvaarders, zelf de ge-
nieën Mozart, Michelangelo, Ampère
en Laennec meenden niet dat het
bidden van de Rozenkrans hun eer
krenkte. Deze kunstenaars en geleer-
den wisten dat de Rozenkrans iets
hemels en onschatbaar is.

Inderdaad, kan men soms kostbaar-
dere en eerbiedwaardigere gebeden
vinden dan die van de Rozenkrans?
Men begint met *het heilig kruiste-
ken*, wat een samenvatting is van het
katholiek geloof. Het geloof in de
Drievuldige God en de Verlossing
door de Menswording van Gods
Zoon. Daarop volgt het *Onze Vader*

– het gebed dat onze Heer zelf ons
heeft geleerd. Dan volgen de *Wees-
gegroeten*, die integraal en recht-
streeks uit de hemel komen. Het eer-
ste gedeelte is namelijk niets anders
dan de lofprijzing waarmee de engel
Gabriel Maria begroette. Het tweede
deel stamt uit de mond van de door
de H. Geest geïnspireerde Elisabeth.
Het laatste stukje werd toegevoegd
door de H. Kerk, de bruid van Chris-
tus. Het Weesgegroet is dus een he-
mels, bovennatuurlijk gebed. Als
kroon sluit het tientje met een *Eer-
aan de Vader*: een korte lofzang op
de allerheiligste Drievuldigheid!

Zo, beste Kruisvaarders, de maand
mei is aangebroken! De Maria-
maand! Welk een vreugde moet dat
in ons hart brengen! De maand van
onze goede hemelse Moeder! De
maand van de Koningin die wij als
strijders in het leger van de Eucha-
ristische Kruistocht beminnen en
dienen! Wij dragen immers haar
blauwe kleur in onze E.K.-das!

Daarom, trachten we niet alleen de
beeltenissen van O.L. Vrouw te ver-
sieren, maar volbrengen we ook als
Puntje: elke dag het Rozenhoedje
bidden! Het liefst doen we dat sa-
men met geheel het gezin, maar als
het niet anders kan ... alleen met de
broertjes of zusjes ... of zelfs ge-
woon helemaal alleen. O.L. Vrouw
zal het ons zeker lonen. Zij zal zich
verblijden. Dat heeft ze bij haar ver-
schijningen in Lourdes aan Berna-
dette gezegd! Zij ons ook ter hulp
komen, net zoals bij alle personen
waarover in dit artikeltje verhaald

werd! Vertrouwen we dus Maria al onze problemen en intenties toe en zij zal met haar grote macht bij God zeker voor een oplossing zorgen. Vragen we O.L. Vrouw voor alles wat wij, onze familie en kennissen, onze vrienden en medeparochianen naar ziel en lichaam nodig hebben! Misschien zullen jullie een beetje van jullie vrije tijd moeten opofferen, maar jullie zullen merken dat het geen verloren tijd is!

Indien jullie een Rozenhoedje hebben gebeden, wat ook in tientjes mag verdeeld zijn over de gehele dag, mogen jullie in de kolom Puntje een aantekening maken! Ik hoop op een rijke oogst! Goede moed Kruisvaarders!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van februari en maart?

	febr.	maart
Aantal Schatkisten:	15	14
Dagelijkse Toewijding	500	472
H. Mis	109	126
H. Communie	81	96
Geestelijke Communie	335	302
Offers	531	379
Tientjes	1.468	1.616
Bezoek aan het Allerheiligste	11	16
Meditatie	77	125
Goed Voorbeeld	256	295
Puntje	320	188

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

113. De eerste apostolische reis van Paulus (44-50). (wit op de kaart)

De Heer heeft bevolen (Is. 49, 6): “Ik heb u gesteld tot een licht voor de heidenen, opdat gij tot heil zou strekken tot aan het einde van de aarde”.

Hand. 13, 47

De Apostelen hadden Paulus na zijn wondervolle bekering met vreugde opgenomen. Hij leerde nu enige tijd te **Antiochië in Syrië**. Aldaar beval de H. Geest aan de geestelijke overheid van de christengemeente, Paulus en Barnabas uit te zenden voor de bekering van de heidenen. Na vasten en gebed wijdde de geestelijke overheid door *handoplegging* Paulus en Barnabas voor hun verheven ambt en liet hen vertrekken.

Paulus begon nu zijn eerste apostolische reis. Overal verkondigde hij eerst het Evangelie aan de Joden; maar omdat deze het hun aangeboden heil afwezen, wendde hij zich tot de heidenen van wie hij er zeer velen bekeerde.

Eerst kwam Paulus met Barnabas op het **eiland Cyprus**. De Ro-

meinese stadhouder Sergius ontbood Paulus en verlangde het woord Gods te horen. Wel trachtte een Joodse tovenaarsvrouw, die zich bij de stadhouder ophield, hem van het geloof in Jezus af te houden. Maar Paulus, vervuld van de H. Geest, zag de tovenaarsvrouw strak aan en sprak: *“Gij, duivelskind, vol van allerlei list en bedrog, vijand van alle gerechtigheid; zult ge dan nooit ophouden, de rechte wegen van de Heer krom te maken? Zie, thans is de hand van de Heer op u; ge zult blind zijn en een tijd lang de zon niet meer zien”*. En terstond was de tovenaarsvrouw blind; hij tastte rond en zocht iemand om hem bij de hand te leiden. Dit wonder ziende, geloofde de stadhouder in Jezus.

Van Cyprus staken Paulus en Barnabas de zee over naar Klein-Azië. Te **Antiochië in Pisidië** (*niet te verwarren met Antiochië in Syrië*) gingen zij op de Sabbat de synagoge binnen, en Paulus verkondigde, dat Jezus Christus de Zoon van God is.

Paulus sprak met zo'n overtuiging en zijn woorden maakten zo-veel indruk, dat men hem verzocht, de volgende Sabbat terug te komen, om nogmaals over dezelfde zaken te spreken.

Hij kwam dan en bijna heel de stad, heidenen zowel als Joden, stonden aandachtig te luisteren.

Toen de Joden hierover afgunstig werden en Paulus tegenspraken en hem lasterden, verklaarden Paulus en Barnabas vrijmoedig: *“Aan u moest het eerst het woord van God worden verkondigd; maar nu ge het verwerpt, en uzelf het eeuwig leven niet waardig oordeelt, zie, nu wenden we ons tot de heidenen. Want zó heeft de Heer ons bevolen (Is. 49, 6): ‘Ik heb u gesteld tot een licht voor de heidenen, opdat gij tot heil zou strekken tot aan het einde van de aarde’.”*

Dit horend, verheugden zich de heidenen en zij verheerlijkten het woord van de Heer. En de leer van Jezus werd door heel de streek verbreid. Doch de Joden verwekten een vervolging tegen Paulus en Barnabas en verdreven hen.

Dezen schudden nu het stof van de voeten en trokken verder, predikten overal de leer van Jezus en stichtten Christelijke gemeenten. Te **Lystra** in Licaónië genas Paulus een man die sinds zijn geboorte lam was. Daarom hielden de heidenen hem en zijn reisgenoot voor goden, wilden hun goddelijke eer bewijzen en offers brengen. Maar de Apostelen scheurden, tot teken van hun verfoeiing van afgoderij, hun klederen en riepen: *“Mannen, waarom doet ge dit! Ook wij zijn sterfelijke mensen, evenals gij. We komen u juist verkondigen, dat ge u van deze dwaas-*

heden moet bekeren tot de levende God. Hij is het, die de hemel, de aarde, de zee en al wat erin is, heeft gemaakt". Velen geloofden nu aan het woord Gods. Doch niet lang daarna kwamen er Joden uit de steden, waar Paulus het Evangelie reeds had verkondigd, en verwekten een opstand. Zij stenigden hem en sleepten hem buiten de stad, omdat zij meenden, dat hij dood was. Toen kwamen de gelovigen om hem te bewenen. Maar zie, eensklaps stond Paulus op en ging met hen weer in de stad.

De volgende dag vertrokken Paulus en Barnabas naar de stad **Derbe**. Na aldaar het Evangelie te hebben verkondigd, aanvaardden zij de **terugreis**, en bezochten alle plaatsen, waar zij hadden gepredikt. Overal vermaanden zij de gelovigen tot volharding en stelden zij priesters aan, terwijl zij vastten, baden en hun de handen oplegden. Eindelijk keerden zij naar **Antiochië** in Syrië terug en verhaalden, welke grote dingen God door hen had gedaan, en hoe Hij voor de heidenen de toegang tot de Kerk had geopend. En zij verbleven hier geruime tijd.

114. De kerkvergadering te Jeruzalem. (in 50 na Chr.)

Wanneer de Geest van de Waarheid komt, dan zal Hij u tot de volle waarheid geleiden. Jh 16, 13

Enige Christenen uit Judea, die vroeger Joden waren geweest, zeiden te Antiochië (in Syrië) tot die Christenen, welke vroeger heidenen geweest waren: "*Indien ge u niet laat besnijden volgens Mozaïsch gebruik, kunt ge niet worden gered*" (zalig worden). Paulus en Barnabas verzetten zich terstond hier tegen. Om echter met zekerheid te weten, wat in dit opzicht de Christen moet geloven, werd besloten deze vraag aan de Apostelen gezamenlijk ter beslissing voor te leggen. Paulus en Barnabas werden daarom naar Jeruzalem gezonden.

Toen zij daar waren aangekomen, kwamen de Apostelen en de priesters bijeen ter beraadslaging, *onder voorzitterschap van de H. Petrus*. In deze vergadering stond Petrus op, en sprak: "*Mannen broeders, ge weet, dat God*

reeds lang geleden mij onder u heeft uitverkoren, opdat de heidenen door mijn mond het woord van het Evangelie zouden horen en zouden geloven. En God, die de harten doorgrondt, heeft voor hen getuigd, door hun de H. Geest te schenken, juist als aan ons. Ook heeft Hij op geen enkel punt onderscheid gemaakt tussen ons en hen, maar hun harten gereinigd door het geloof. Welnu dan, zou u God willen uitdagen met een juk op de hals van de leerlingen te leggen dat noch onze vaders noch wij zelf hebben kunnen dragen? Neen, we geloven, dat wij worden gered door de genade van de Heer Jezus Christus, juist zoals zij". Hierop verklaarden de Apostelen en de priesters, verlicht en bestuurd door de H. Geest, dat de Joodse wetten en gebruiken voor de Christenen niet meer verplichtend waren. En zij schreven aan de Christenen te Antiochië: "*Het heeft de H. Geest en ons goedge gedacht, u geen zwaardere last op te leggen*".

Jaarprogramma 2019

Wanneer? van	t/m	Waar?	Wat?
25-05		Gerwen	Derde Orde FSSPX
26-05		Gerwen	Torendag
30-05		Gerwen/Leiden	Eerste H. Communie
08-06	10-06	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
23-06		Gerwen	Sacramentsprocessie
28-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
29-06		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
08-07	13-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
04-08	10-08	Ede (NL)	EK-meisjeskamp
11-08	17-08	Ede (NL)	EK-jongenskamp
→ 31-08	01-09	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
14-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
21-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
05-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
12-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
13-10		Leiden	Parochiefeest
14-10	19-10	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
10-11		Utrecht	Parochiefeest
16-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
24-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
24-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
01-12		Gerwen/Leiden/ Utrecht	Adventsbezinning (+Derde Orde FSSPX)

Pinksterbedevaart Chartres - Parijs

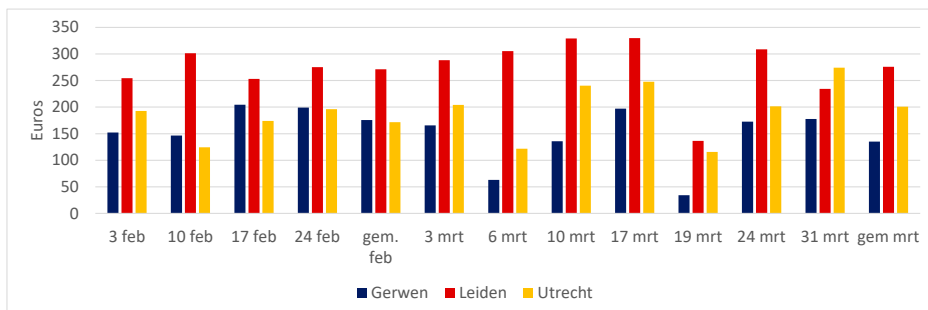
8-9-10 juni

Verschijning
St. Jozef te Cotignac

Onze Overledenen

Hr.	W.A.B.	Oostdam	Alphen a.d. Rijn	04	05	1998
Hr.	J.	van der Beek	Geleen	06	05	1997
Hr.	W.	Vollenbregt	Rijswijk	06	05	2013
Mevr.	A.A.M.	van der Sluiszen-Snijders	's Hertogenbosch	07	05	2016
Mevr.	A.M.	de Chauvigny de Blot-van Rijn	Den Haag	11	05	1991
Mej.	C.H.A.	Maas	Breda	14	05	1992
Mevr.	J.J.	Kok-Pieters	Maastricht	15	05	2007
Hr.	B.	Kühr	Den Haag	17	05	2008
Hr.	T.J.	Sodenkamp	Groningen	18	05	1997
Hr.	F.I.	Bovenlander	Den Haag	18	05	2001
Mevr.	A.	Oostdam-de Frankrijker	Alphen a.d. Rijn	20	05	2003
Mevr.	J.	Heuts-In 'T Ven	Geleen	29	05	2012
Mej.	E.	Wolfhagen	Rotterdam	31	05	2014
Mevr.	M.E.V.	Smit-van der Lende	Huizen	11	06	2015
Hr.	J.H.	de Beer	Rijswijk	12	06	1986
Br.	Samuel	W.H.M. Booms	Harlingen	15	06	2017
Mevr.	M.	Finkenflügel-Vosch van Avesaet	Zutphen	19	06	2006
Mevr.	M.W.	Groen-Vesterink	Doesburg	28	06	2006

Collecten in de maanden februari en maart 2019

Tijd om zijn Pasen te houden

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag.

Kalender Gerwen

Mei

wo.	1	18.30	gez. H. Mis	H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd (1^e kl.)
do.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Athanasius, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
vr.	3	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
za.	4	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Monica, weduwe, daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	5	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2^e kl.); tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen; kinderzegen
ma.	6	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	7	18.30	H. Mis	H. Stanislaus, biss. en mart. (3 ^e kl.)
wo.	8	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	9	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Gregorius van Nazianze, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
vr.	10	7.15	H. Mis	H. Antoninus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.
za.	11	8.30	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, Apostelen (2 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen

zo. 12	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma. 13	18.30	H. Mis	H. Servatius, biss. en bel. (3 ^e kl.); bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Robertus Bellarminus, biss. en kerkl.
di. 14	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Bonifatius, mart.
wo. 15	7.15	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3 ^e kl.)
do. 16	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Ubaldus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
vr. 17	7.15	H. Mis	H. Paschalis Baylon, bel. (3 ^e kl.)
za. 18	8.30	H. Mis	H. Venantius, mart. (3 ^e kl.)
	10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 19	8.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma. 20	18.30	H. Mis	H. Bernardinus van Siëna, bel. (3 ^e kl.)
di. 21	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo. 22	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do. 23	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr. 24	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za. 25	11.00	H. Mis	H. Gregorius VII, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Urbanus I, paus en mart.
			<i>Bijeenkomst Derde Orde</i>
zo. 26	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma. 27	18.30	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
di. 28	18.30	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
wo. 29	7.15	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie van Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
do. 30	10.30	H. Mis	Hemelvaart van de Heer (1^e kl.); <i>verplichte feestdag.</i>
vr. 31	7.15	H. Mis	Feest van de H. Maagd Maria, Koningin (2 ^e kl.); ged. H. Petronilla, maagd (<i>begin Pinksternoveen</i>)

Juni

za. 1	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Angela de Merici, maagd; daarna uitstelling tot 12.30 uur
	10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 2	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.); <i>kinderzegen</i>

ma.	3	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	4	18.30	H. Mis	H. Franciscus Caracciolo, bel. (3 ^e kl.)
wo.	5	7.15	H. Mis	H. Bonifatius, biss. en mart. (3 ^e kl.)
do.	6	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Norbertus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
vr.	7	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	8	8.30	H. Mis	Vigilie van Pinksteren (1 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	9	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pinksteren (1^e kl.); voor de Hoogmis Veni Creator
ma.	10	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
di.	11	18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
wo.	12	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
do.	13	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
vr.	14	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
za.	15	8.30	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	16	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)
ma.	17	18.30	H. Mis	H. Gregorius Barbarigo, biss. en bel. (3 ^e kl.)
di.	18	18.30	H. Mis	H. Ephrem van Syrië, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart.
wo.	19	7.15	H. Mis	H. Juliana van Falconiëri, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Gervasius en Protasius, mart.
do.	20	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Feest van het Allerheiligst Sacrament (1^e kl.)
vr.	21	7.15	H. Mis	H. Aloysius van Gonzaga, bel. (3 ^e kl.)
za.	22	8.00	H. Mis	H. Paulinus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	23	7.00	H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Plechtige viering van Sacramentsdag (2^e zondag na Pinksteren); nadien voortzetting van het feest in de tuin!
		12.15	Sacramentsprocessie	
ma.	24	18.30	gez. H. Mis	Geboorte van de H. Johannes de Doper (1^e kl.)
di.	25	18.30	H. Mis	H. Wilhelmus, abt (3 ^e kl.)
wo.	26	7.15	H. Mis	HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
do.	27	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); Mis (voor sommige plaatsen) van O.L. Vrouw van Altijddurende Bijstand
vr.	28	18.30	gez. H. Mis	Feest van het Allerheiligst Hart van Jezus (1^e kl.)

za. 29 8.30 gez. H. Mis **HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1° kl.)**
10.30 *Onderricht* *Godsdienstlessen*
zo. 30 10.30 **Hoogmis** **3° zondag na Pinksteren (2° kl.)**

Juli

ma. 1 18.30 gez. H. Mis **Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1° kl.)**

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: zaterdag 11 en 18 mei, en 1, 8, 15 en 29 juni van 10.00-11.40 uur

Geloofsverdieping volwassenen: zondag 5 mei en 15 juni

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst zondag 12 mei en 23 juni (processie)

Derde Orde: bijeenkomst zaterdag 25 mei

Torendag: zondag 26 mei

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst zondag 2 juni met bedevaart naar Nederlanden

Open Kerkendag: Pinkstermaandag 10 juni

Sacramentsprocessie: zondag 23 juni

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Sacramentsprocessie Gerwen 23 juni 2019

Het welslagen van de Sacramentsprocessie hangt mede af van u als vrijwilliger! **Bevestig** of u zich ook dit jaar weer kunt inzetten voor bijv. de ceremonie, de muziek, de omgevingswerkzaamheden (kerkversiering, rustaltaren, opruimen, schoonmaken, enz.), de catering, de fotografie, enz..

Schrijf a.u.b. naar m.declercq@fsspx.email

Wij vragen ook om:

- Strooibloemen voor de processie; deze a.u.b. zo mogelijk zaterdag 22 juni in de priorij afleveren, of zelf thuis de bloemblaadjes plukken en op 23 juni meebrengen.
- Bijdrage in de onkosten van deze dag.

Kalender Leiden

Mei

vr.	3	18.00	Lof		
		19.00	H. Mis		Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
za.	4	9.00	H. Mis		Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Monica, weduwe, daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht		<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	5	10.30	Hoogmis		2^e zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2 ^e kl.); <i>tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen; kinderzegen</i>
vr.	10	-----	geen H. Mis		H. Antoninus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.
za.	11	-----	geen H. Mis		HH. Filippus en Jacobus de Mindere, Apostelen (2 ^e kl.)
zo.	12	10.30	Hoogmis		3^e zondag na Pasen (2 ^e kl.)
vr.	17	19.00	H. Mis		H. Paschalis Baylon, bel. (3 ^e kl.)
za.	18	9.00	H. Mis		H. Venantius, mart. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht		<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	19	8.30	Hoogmis		4^e zondag na Pasen (2 ^e kl.)
vr.	24	19.00	H. Mis		door de week (4 ^e kl.)
za.	25	9.00	H. Mis		H. Gregorius VII, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Urbanus I, paus en mart.
		10.20	Onderricht		<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	26	10.30	Hoogmis		5^e zondag na Pasen (2 ^e kl.)
wo.	29	19.00	gez. H. Mis		Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie van Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
do.	30	10.30	H. Mis		Hemelvaart van de Heer (1 ^e kl.); <i>verplichte feestdag. Dag van Eerste H. Communie!</i>
vr.	31	19.00	H. Mis		Feest van de H. Maagd Maria, Koningin (2 ^e kl.); ged. H. Petronilla, maagd (<i>begin Pinksternoveen</i>)

Juni

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Angela de Merici, maagd; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	2	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2 ^e kl.); kinderzegen
vr.	7	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	8	9.00	H. Mis	Vigilie van Pinksteren (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	9	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pinksteren (1 ^e kl.); voor de Hoogmis Veni Creator
ma.	10	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1 ^e kl.)
vr.	14	19.00	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
za.	15	9.00	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	16	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1 ^e kl.)
vr.	21	-----	geen H. Mis	H. Aloysius van Gonzaga, bel. (3 ^e kl.)
za.	22	-----	geen H. Mis	H. Paulinus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	23	-----	geen H. Mis	2 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); plechtige viering van Sacramentsdag in Gerwen!
vr.	28	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Allerheiligst Hart van Jezus (1 ^e kl.)
za.	29	9.00	gez. H. Mis	HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1 ^e kl.)
		10.50	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	30	10.30	Hoogmis	3 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)

Juli

ma.	1	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1 ^e kl.)
-----	---	-------	-------------	---

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: zaterdag 4, 18 en 25 mei en 1, 8, 15 en 29 juni van 10.20-12.00 uur

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst zondag 5 mei en juni

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst met de Katholieke Jugendbewegung in Saarbrücken (D) vrijdag 10-zondag 12 mei; zondag 16 juni

Geloofsverdieping volwassenen: nader aan te kondigen

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Mei

vr.	3	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
		19.00	H. Mis	
za.	4	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Monica, weduwe, daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	5	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2^e kl.); tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen; kinderzegen
vr.	10	19.00	H. Mis	H. Antoninus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.
za.	11	11.00	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, Apostelen (2 ^e kl.)
zo.	12	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
vr.	17	19.00	H. Mis	H. Paschalis Baylon, bel. (3 ^e kl.)
za.	18	11.00	H. Mis	H. Venantius, mart. (3 ^e kl.)
zo.	19	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)
vr.	24	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	25	11.00	H. Mis	H. Gregorius VII, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Urbanus I, paus en mart.
zo.	26	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.)
wo.	29	19.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie van Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
do.	30	10.30	H. Mis	Hemelvaart van de Heer (1^e kl.); verplichte feestdag.
vr.	31	19.00	H. Mis	Feest van de H. Maagd Maria, Koningin (2 ^e kl.); ged. H. Petronilla, maagd (<i>begin Pinksternoveen</i>)

Juni

za.	1	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Angela de Merici, maagd; daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	2	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.); kinderzegen
vr.	7	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	8	11.00	H. Mis	Vigilie van Pinksteren (1 ^e kl.)
zo.	9	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pinksteren (1^e kl.); voor de Hoogmis Veni Creator
ma.	10	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
vr.	14	19.00	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
za.	15	11.00	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
zo.	16	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)
vr.	21	-----	geen H. Mis	H. Aloysius van Gonzaga, bel. (3 ^e kl.)
za.	22	-----	geen H. Mis	H. Paulinus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	23	-----	geen H. Mis	2^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); plechtige viering van Sacramentsdag in Gerwen!
vr.	28	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Allerheiligst Hart van Jezus (1^e kl.)
za.	29	11.00	gez. H. Mis	HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1^e kl.)
zo.	30	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Juli

ma.	1	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
-----	---	-------	-------------	---

Activiteiten in Utrecht

Bespreking missaal: alle zondagen na de koffie

Expositie Lijkwade: van de 3^e zondag na Pasen t/m Drievuldigheidszondag

Geloofsleer voor catechumenen: na bespreking missaal

Kerken Kijken: vanaf 25 juni t/m 14 september

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 62

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 66

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 68

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

H. Mis
• zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
• ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
• ma., di. 7.00 uur
• wo, za. 7.30 uur
• do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

- 3 Hoofdstuk 22: De Pausen onthullen het complot van de sekte
- 7 Hoofdstuk 23: De ondermijning van de Kerk, teweeggebracht door een concilie

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

- 10 Lofwaardige Maagd, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

- 14 De Wonderdadige Medaille

- 25 Het scapulier van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel

TERUGBLIKKEN

- 27 Tweede bijeenkomst JKI in Gerwen
- 27 Stille Omgang in Amsterdam
- 28 Gezinsweekend in Ophain-Bois-Seigneur-Isaac
- 31 EK-bijeenkomsten in Leiden
- 32 Palmzondag Leiden

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 34 Uitleg van de intentie – Zalig de zuiveren van hart! David, Susanna, Thomas ...
- 46 Mientjes gezegende hand – *Een verhaal*
- 52 Puntje
- 56 Schatkisten
- 57 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 60 Jaarprogramma 2019
- 61 Onze Overledenen
- 61 Collecten in de maanden februari en maart 2019
- 62 Kalender Gerwen
- 65 Sacramentsprocessie Gerwen 23 juni 2019
- 66 Kalender Leiden
- 68 Kalender Utrecht
- 70 Onze adressen in Nederland
- 71 District Benelux
- 71 Colofon